26

தொகுதி 7.] 1928௵ மே௴ 1௳ [பகுதி 4.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF ...
12 JUN 1928

மனமோகினி.

ஆசிரியர்
ஆரணி. குப்புசாமிமுதலியார்.

பிரசுரகர்த்தா
நா. முனிசாமி முதலியார்,
ஆனந்த நிலையம், சென்னை.

மனமோகினி

ஓர் மாதாந்த நாவல் சஞ்சிகை.

இதில் இனிய நாவல்களே வெளிவரும். நாவலுக்கென்றே ஒரு சஞ்சிகையை வெளிப்படுத்தி வந்தால், அது தமிழபிமானிகட்குத் திருப்தி யளிக்கக் கூடியதா யிருக்குமென்று நமது "ஆனந்த போதினிச்" சந்தாதாரர்களிற் பலர் கேட்டுக்கொண்டபடி இதனை 1922ஆம் பிப்ரவரிமீ 1உ முதல் ஆரம்பித்து நடத்தி வருகிறோம். இதில் ஒவ்வொரு பெரிய நாவல் தொடர்ச்சியாகவந்து ஆறுமாதங்களுக் கொருமுறை ஒவ்வொரு முழுப் புத்தகம் முடிவுபெறும். இப்போது மகா அற்புதம்பொருந்திய அநேக நாவல்களின் ஆசிரியரான ஸ்ரீமான் ஆரணி - குப்புசாமி முதலியாரவர்களால் இயற்றப்பட்ட "அமராவதி" "பவளத்தீவு" "ஞான செல்வாம்பாள்" "அற்புதமர்மங்கள் அல்லது ஆனந்தஸிங்கின் அஷ்டஜெயங்கள்" "கற்பகச் சோலையின் அற்புதக் கொலை" "கடற்கொள்ளைக்காரன்" என்ற நாவல்கள் முடிவுபெற்று இப்போது "இராஜாமணி அல்லது, ஓர் அபூர்வ மர்மம்" என்றநாவல் நடந்து வருகிறது. முடிவான நாவல்கள் வேண்டுவோர் புத்தகமாகவே வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும்; அவற்றின் தனிச் சஞ்சிகைகள் கிடையா. இச்சஞ்சிகைகள் ஒவ்வொன்றும் கிரௌன் 80-பக்கங் கொண்டது. அடியிற்கண்ட விலாசத்திற்கு உடனே எழுதி வி-பி-யிலோ முன்பணம் அனுப்பியோ பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் பிப்ரவரிமீ ஆரம்பமே இச்சஞ்சிகைக்கு வருஷ ஆரம்பம். எப்பொழுது சந்தாதாரராகச் சேர்ந்தாலும் அந்த வருஷம் பிப்ரவரிமாதம் முதற்கொண்டு கணக்கு வைக்கப்படும். உள் நாட்டிற்கு வருஷ சந்தா ரூ. 2—8—0
வெளி நாட்டிற்கு ,, 3—0—0

இதுவரையில் சஞ்சிகை ரூபமாக வெளிவந்திருக்கும் புஸ்தகங்கள்.

அமராவதி 2 பாகமும் ரூ. 4 0 பவளத்தீவு 2 பாகமும் ரூ. 3 0
ஞானசெல்வாம்பாள் 5 பாகமும் ரூ. 9 10 0
அர்ஜுனஸிங், சுந்தர் ,, 0 2 0
அற்புதமர்மங்கள் அல்லது ஆனந்தஸிங்கின் அஷ்டஜெயங்கள் 1 12 0
கற்பகச்சோலையின் அற்புதக்கொலை ரூ. 1 4 0
கடற் கொள்ளைக்காரன் 2-பாகமும் ,, 3 4 0

இன்பவாழ்க்கையின் இரகசியங்கள்.

கண்ணைக் கவரத்தக்க அநேக ஆப்டோன்படங்களுடன் 400-பக்கங்களுக்குமேல் அழகிய பெதர்வெயிட் பேபரில் சுத்தமான எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டு அழகிய சீமை கலிகோ பைண்டு செய்யப்பட்டது இதன் விலை ரூபா 2.

மனமோகினி சந்தாதாரர்களுக்கு ரூபா 1 8 0

மேனேஜர்:—"ஆனந்த நிலையம்," தபால்பெட்டி நெ. 167, மதராஸ்.

இன்னும் சில விவகாரங்கள் வெளிவருகின்றன. முதலில் கீழேயிருக்கும் புற்றரையாகிய பாதையில், இருந்து ஒரு பேனுக்கத்தி யகப்பட்டது. அதனுல் பாதையில் கூரைமேல் கண்ட இரத்தக் கறையை யுண்டாக்கியது எந்த ஆயுதமென்று தெரிய வந்தது. அது முத்துச் சிப்பிமேலே புதைக்கப்பட்ட கைப்பிடியுடைய ஒரு கத்தி. அது அப்பெண்ணின் திறந்திருந்த மேஜையிலிருந்த கத்தியாக விருக்கவேண்டும். அக்கத்தியின் சாதாரண அற்பத்தன்மை, அது அவர்களால் உபயோகப்படுத்தப் பட்டதல்லவென்றும், இப்பெண்ணாலேயே அவளுடைய எதிரிகளின் மேல் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் புலப்பட்டது. ஒரு ஆடவன் எவனுக விருந்தாலும் தற்காப்பாயினும் எதிரியைத் தாக்கவாயினும் இத்தகைய அற்பமான ஆயுதத்தைக் கரத்திலெடுத்துக்கொண்டு வெளிவர மாட்டான். அந்த எதிரிகள் இருவரென்றும் இருவரும் ஆடவரே என்றும் தெரிகிறது. ஏனெனில் அம்மாது அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டாள். ஐயா! இத்தகைய விஷயங்கள் இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கிறதென்ற ஆவலை யுண்டாக்குகின்றன. அதிலும் அவ்வீட்டின் சொந்தக்காரனுகிய பெரிய மனிதன் தன் வீட்டில் தன்னிடம் வேலையிலிருந்த ஒரு பெண்ணைப்பற்றிய விஷயத்தில் சற்றும் கவலை யில்லாது நடக்கும்போது காரியஸ்தி தன் எஜமான் எதிரிலிருக்கும்போது அவர் இருப்பதால் மிக்க திகிலடைவதும் அவர் போய்விட்டால் மனோநிம்மதி யடைவதுமாக விருக்கும்போது, என்னவென்று நினைப்பது" என்றுன்.

அச்சமயம் பூபாலப் பிள்ளை ஒருவித தீட்சண்யமான பார்வையாக ஆனந்தசிங்கை நோக்கினுர். ஆனந்தசிங்

186525

அதைப் பொருட்படுத்தாமல் உறுதியாய், "ஆம். இதில் மர்மம் ஏதோ இருக்கிறதென்று மேற்கண்ட விவகாரங்களால் தெரிகிறது. மர்மம் இருக்கிறதென்று தெரிந்ததே அதைப்பற்றி விசாரிக்கவேண்டியது அவசியமென்று ஏற்படுகிறது. அவ்வாறு விசாரணை நடந்ததில், அவ்வீட்டின் ஏஜமானராகிய மர்மபுருடர் அப்பெண் காணமற் போன அதே வேளையில் தோட்டத்தில் இருக்கிறார்; தோட்டத்தின் ஓரத்திலுள்ள வெளிவாயிற்படியின் அருகில் நிற்கிறாரென்றும், கதவிலுள்ள கம்பிகளின் சந்து வழியாய் வெளியில் பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறார் என்றும், அப்பெண் தன்னைப் பிடித்துச் சென்றவர்களிட மிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு வீட்டிற்குள் செல்ல நினைத்தவள்போல் வாயிற்படியண்டை வந்தவள் அங்கு நிற்கும் தன் எஜமானைக் கண்டதே பெரும் பீதியடைந்து திரும்பியோடி மறுபடி தன் பகைவரிடமே பெரும்பாலும் சிக்கிக்கொண்டாளென்றும் தெரியவந்தது" என்று கூறிவிட்டு "என்ன ஐயா! பேசினீர்களா?" என்று கேட்டான்.

பூபாலப் பிள்ளை:—"இல்லை, அப்புறம் கூறு" என்றார்.

11—வது அத்தியாயம்.

ஆனந்தசிங் பூபாலப் பிள்ளையை யுற்று நோக்கிப் பின்னும் கூறத்தொடங்கினான்:—

"விசாரணை செய்ததில் இன்னும் இரண்டு மூன்று விஷயங்கள் தெரியவந்தன. முதலாவது, இந்த மர்மமான பெரிய மனிதர், மாதர்கள் கூட்டத்தில் நன்றாகப் பிரகாசிக்கத் தகுதியுடையவரே யெனினும், அத்தகைய இடங்களைப் புறக்கணித்துவிட்டு, அங்குச் செல்வதற்குப் பதில் வீதிகளில் ஓரங்களில் திரிந்துகொண்டும் சந்து பொந்து

களிலும் மூலைமுடுக்குகளிலும் ஏழைப் பெண்களைக் கண்டு அவர்களோடு சம்பாஷித்துக்கொண்டுமிருந்தார் என்று தெரியவந்தது. அவர் கடைசியாகக் கண்டு பேசிய பெண் அவருடைய வீட்டிலிருந்து காணாமற் போய்விட்டாளே அதே பெண் என்றும் தெரியவந்தது..." என்றதே பூபாலப் பிள்ளை ஒருவித அதிகாரத் தொனியோடு "அங்கு நில். இச்சந்தர்ப்பத்தில் நீ தவறிவிட்டாய். இது நடக்கமுடியாத விஷயம்" என்றார்.

ஆனந்தசிங் "ஹா! ஏன்?" என்றான்.

இப்போது நீ கூறிய பெண் பிரகாசம்பொருந்திய பொன்னிறமான கூந்தலையுடையவள். இந்த வீட்டில் இருந்த பெண் அத்தகைய கூந்தலை யுடைத்தாயிருக்க வில்லை" என்றார்.

ஆனந்தசிங் "பேஷ். தாங்கள் இவ்வீட்டில் இருந்த பெண்ணைக் கவனித்ததேயில்லை, உமக்குத் தையல் வேலை செய்து கொண்டிருந்த அப்பெண்ணைப் பார்த்ததுகூட இல்லை என்றல்லவோ எண்ணினேன்" என்றான்.

பூபாலப் பிள்ளை "நீ கூறும் பெண்ணுக்கிருந்தது போன்ற கூந்தல் அவளுக்கிருந்திருந்தால் நான் அவளைக் கவனித்தேயிருப்பேன்" என்றார்.

ஆனந்தசிங் நகைத்துக்கொண்டே தன் ஜேபியிலிருந்த ஒரு புத்தகத்தையெடுத்துத் திறந்து அதிலிருந்த உரோமங்களைக் கரத்திலெடுத்து "ஐயா! இதோ அப்பெண்ணின் தலைமயிரில் மாதிரி கொண்டுவந் திருக்கிறேன் பாரும்" என்று அவருக்குக் காட்டி "பார்த்தீரா அன்று தாங்கள் சந்தித்துப் பேசிய அப்பெண்ணின் கூந்தல் போன்றே பளபளப்பும் பொன்னிறமும் உடையதாக விருக்கிறது" என்றான்.

பூபாலப் பிள்ளை அதைக் கரத்தில் வாங்கிப் பார்த்

தார். அவர் கரம் நடுக்கலுற்றது. மனத்துடிப்போடு கரத்தை இருதயத்தில் அழுத்திக்கொண்டு "இதை யெங் கிருந்து கண்டெடுத்தாய் ?" என்று கேட்டார். ஆனந்த சிங் அப்பெண் மறைந்துபோன இரவு தலை சீவ உபயோகித் திருந்த சீப்பிலிருந்து எடுத்தேன்" என்றான். பூபாலப் பிள்ளை அந்த உரோமங்களை எறிந்துவிட்டு ஆனந்தசிங்கின் முகத்தை யுற்றுநோக்கி, "நாம் வீண் காலட்சேபம் செய் கிறோம். நீ இப்போது கூறியவை யனைத்தும் நீ இங்கு வந்ததற்குக் காரணமாகப் போதுமானவையல்ல. நீ என் னிடம் பேசியமாதிரிக்கும் காரணமாகப் போதுமான வையல்ல. நீ என்னதான் உள்ளத்தில் மறைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? நீ அலட்சியமாய் நடத்தப்படத்தக்க ஆளல்ல" என்றார்.

ஆனந்தசிங் எழுந்து நின்று சட்டென்று ஜெயசிங்கை நோக்கியபின் "ஆம். நீர் கூறுவது சரிதான். இன்னொரு விஷயம் இல்லாவிடின் இவையாவும் நான் இங்கு வந்ததற் குத் தக்க காரணமல்லதான். அதையும் கூறட்டுமா ?" என்றான்.

பூபாலப் பிள்ளை அவனை யுற்றுநோக்கி "நீ என் முழுமையும் கூறலாகாது. ஒரு சமாசாரத்தைக் கூறவந்த வரையில் அதை முழுமையும் கூறுவதால் கெடுதியில்லை. நான் அந்தக் கள்ளரைக் காணச் சென்றேனென்பதைப் பற்றி என்னமோ கூறக்கருதுகிறாய் அல்லவா ?" என்றார்.

ஆனந்தசிங் தலையசைத்ததைக் கண்ட பூபாலப் பிள்ளை "என்ன? அத்தகைய மர்மத்தைப் பற்றிய விவரத்தையா புறக்கணித்துவிடக் கருதுகிறாய் ?" என்றார். ஆனந்தசிங் "தங்கள் வீட்டிலிருந்து காணாமற்போன அப்பெண்ணைப் பற்றியே எனக்கு சிரத்தையுள்ளது. அதற்குச் சம்பந்தப்

படாத வேறு மர்மங்களைப் பற்றிப்பேச நான் இங்கு வர வில்லை'' என்றான்.

பூபாலப் பிள்ளை தன் கம்பீரமான பார்வை முழுமை யும் ஆனந்தசிங்மேல் நாட்டி "அப்படியாயின் நாம் இன் னும் சம்பாஷிப்பது அனுவசியமே. நீ எனக்கு விரோத மாக என்ன சங்கதிதான் மனதில் வைத்துக்கொண் டிருக் கிறாய், என்னதான் கூறக் கருதி வந்தாய் என்பதை யறி யவே இவ்வளவுவரை இடங்கொடுத்தேன். ஏனெனில் சமீப காலத்தில் என் நடவடிக்கைகளைக் கண்டவர்களுக்கு, அதன் மூலம் தெரியாதவரையில், அவை வியப்பாகவே தோன்றும் என்று நான் அறிவேன். இப்போது நீ என் வீட்டிலிருந்து காணாமற்போன அப்பெண்ணின் விஷயத் தில் சம்பந்தப்படாத எந்த மர்மத்தையும் பற்றி யுனக்கு அவசியமில்லை யென்று கூறிவிட்டாய். நானும் உண்மை யாய்க் கூறுகிறேன். சமீபகாலத்தில் நேர்ந்த என் நட வடிக்கைகளில் எதும், நான் எங்குச் சென்றிருந்தாலும் யாரைக் கண்டிருந்தாலும் யாரோடு பேசியிருந்தாலும், என் வீட்டிலிருந்து காணாமற்போன அப்பெண் விஷயத் தில் சற்றேனும் சம்பந்தப்பட்டதல்ல. அவள் என் வீட்டி லிருந்தபோது எனக்கு அறிமுகமில்லாதவளே. அவள் போய் விட்டதே நான் அச்சங்கதியை மறந்து விட்டேன். ஆகையால் நமது சம்பாஷணை முழுமையும் பயனற்ற காரியமே'' என்றார்.

அதுகாறும் ஆனந்தசிங் தாங்கள் பானம் செய்யா மல் அப்படியே விட்டுவைத்திருக்கும் ஒயின் ஜாடியின் பக்கமாகக் கையை நீட்டிக் கொண்டிருந்தவன் உடனே அதை யிழுத்துக்கொண்டு "அப்படியாயின் தங்கள் வீட் டில், நேராய் நம் தலைகளுக்குமேல் இருக்கும் அறை களில், கடந்த பதினேருமாதங்களாக வசித்துக்கொண்

டிருந்த அப்பெண்ணிற்கும் தங்களுக்கும் எவ்வித சம் பந்தமுமில்லை யென்று கூறுகிறீர்?" என்றான்.

பூபாலப் பிள்ளை:—"நான் ஒருமுறை கூறிவிட்ட சங்கதி யைப் பற்றி மறுபடி கூறும் வழக்கமில்லை. அது இதைவிட இன்னும் மிக்க அற்பமான சமாசாரத் தைப் பற்றியதாக விருப்பினும் சரி" என்று ஒரு விதத் தீர்மானமாகக் கூறுபவர்போல் கூறினார்.

ஆனந்தசிங் மிக்க கலக்கமடைந்தவன்போல் ஜெய சிங்குக்குப் புலப்பட்டது. ஆனந்தசிங் மெதுவாய் தன் தொப்பியை யெடுத்துக் கொண்டே, "நான் மிக்க விசனப் படுகிறேன்" என்று தன் தொப்பியின் ஓரத்தை இரண் டொரு விநாடி தடவிக்கொண்டிருந்து திடீலென்று அதை மேஜைமேல் வைத்து விட்டு மிக்க கம்பீரமான பார்வை யோடு நிமிர்ந்து நின்று பூபாலப்பிள்ளையின் முகத்தை யுற்றுநோக்கி,

"ஐயா! நான் இப்போது இந்த வீட்டிற்கு வரும் போது, தங்கள் விவகாரங்களைப்பற்றி நம்பியிருக்கிற மட் டில் தங்கள் விஷயத்தில் மிக்கமரியாதை வைத்திருக்கிறேன். ஆகையால், இப்போது வெளிவராமல் என் வாய் நுனியில் ஒரு பெரும்பாரமாக விருக்கும் சங்கதியைக் கூறாமலே போய்விட எனக்கு மனம் வரவில்லை. ஏனெனில் இப் போது நான் அதைக் கூறாவிட்டால் பிறகு ஒரு காலத்தில் வேறிடத்தில் அதைக் கட்டாயம் கூறியே தீரவேண்டிய தாகவரும். இப்போது அதைப்பற்றித் திருப்திகரமான சமாதானம் கூறிவிடத் தங்களுக்குச் சந்தர்ப்பமிருக்கிறது. ஆனால் அப்போதோ இத்தகைய சந்தர்ப்பம் கிடைக்கா மல் போய்விடும். ஐயா பூபாலப்பிள்ளை உமது வீட்டில் பதினேரு மாதங்களாக வசித்து வந்து காணமற்போய்

விட்ட அப்பெண் தங்களுக்கு அடியோடு தெரியாது என்ற சங்கதியை நான் நம்பவில்லை" என்றான்.

இம்மொழிகளைக்கேட்ட பூபாலப்பிள்ளை "ஆ! கடைசியில் இப்போதுதான் உனக்குத் தைரியம் வந்ததுபோல் தோன்றுகிறது. ஆனால் இதைப் போலவே நீ விஷயங்களின் உண்மையைச் சரியாக அறிந்து கொள்ளவில்லையென்று எனக்குப் புலப்படுவதால் நான் விசனப்படுகிறேன்" என்றார். அவர் ஆனந்தசிங்கின் தொப்பியையெடுத்து அவனிடமளித்தார்.

ஆனந்தசிங்:—"என் நடவடிக்கைகள் நியாயமானவைகளேயென்று தங்களுக்கு நிரூபிக்க எனக்குப் பிரியமே. ஆனால் வார்த்தைகளாலல்ல. வார்த்தைகள் எல்லாம் முடிந்தன. மற்றதைச் செய்கைகளே முடிக்கவேண்டும். பூபாலப்பிள்ளை! தாங்கள் என்னைக் கௌரவம் பொருந்திய ஒரு உத்தியோகஸ்தன் என்றும் நம்பத்தக்க மனிதன் என்றுமே கருதுகிறீர்களென்று நம்புகிறேன். ஒரு விநாடி தங்கள் இரகசிய அறைக்கு வருகிறீர்களா? அங்கு ஒன்று இருக்கிறது. அதனால் நான் மூடத்தனமாகப்பேசவில்லையென்றும், முன்னே தங்களிடம் அம்மொழிகளைக் கூறியபோது பெருமைக்காகக் கூறவில்லையென்றும் நன்கு விளங்கும்" என்றான்.

பூபாலப்பிள்ளை மிக்க தன்மதிப்பும் பெருமையுமுடையவனாதலால் இத்தகைய விஷயத்திற்கு உடன்படமாட்டான் என்றே ஆனந்தசிங் கருதினான். ஆனால் பூபாலப்பிள்ளையோ சற்றும் மறுத்துக் கூறாமல், தான் வியப்படைந்தபோதிலும், பேசாமல் அப்படியே யாகட்டுமென்று தலையசைத்து, "வா!" என்றார். அதோடு "என் அறைகளும் என் சகவாசமும் உனக்குச் சொந்தம் என்று

எண்ணிக்கொள். ஆனல் நீ கருதுவதற்குச் சரியான காரணமிருக்குமென்பதை நிரூபிக்கத் தக்கது அங்கு ஒன்றுமிராது என்றே நீ காண்பாய்'' என்றார்.

ஆனந்தசிங் எதற்கும் நான் முயற்சி செய்தாவது பார்க்கட்டும். அப்போது எதுவும் என் மனதாரத் தெரிந்துவிடு மல்லவா?'' என்றான்.

பூபாலப்பிள்ளை ஒருவித வெறுப்போடு நகைத்துக் கொண்டு சரி வா என்றார். ஆனந்தசிங் ஜாடையாய் ஜெய சிங்கை யழைத்ததைக்கண்டதே அவர் "இவரும் கூட வரட்டும். எதற்கும் நீ கருதியது உண்மையா அல்லவா என்பதற்கு ஒரு சாட்சி யிருப்பது நலம்'' என்றார்.

ஜெயசிங்குக்கு அங்கு என்ன நடக்குமோ என்பதை யறிய அடக்கொணு ஆவலிருந்தது. ஆகையால் அவன் "நம்மை யெங்கே கூடவரும்படி அழைக்காமல் போய்விடு வார்களோவென்று மிக்க மனக்கலக்கத்தி லிருந்தான். ஆகையால் பூபாலப்பிள்ளை கூறியதைக் கேட்டதே மிக்க சந்தோஷமடைந்து உடனே அவர்கள் கூடச் சென்றான்.

இவர்கள் மூவரும் செல்லும்போது பூபாலப்பிள்ளையி னிடம் தோன்றிய தைரியத்தையும் நம்பகத்தையும் கண்ட போது தன் தலைவனுகிய ஆனந்தசிங்கின் நோக்கம் கடைசி யில் பயனற்றதாகப் போய்விடுமோவென்று ஜெயசிங்குக்கு மிக்க மனக்கலக்கமாகவிருந்தது. ஏனெனில் அப்படி நேர்ந் தால் ஆனந்தசிங்குக்கு மிக்க மனச்சோர்வு உண்டாகி விடும். அவன் இதுகாறும் அடைந்த பெருமைக்குப் பங்கம் ஏற்பட்டுவிடும். ஆனல் அந்த அறைக்குள் சென் றதே ஜெயசிங்கின் கலக்கமெல்லாம் மறைந்து விட்டன. ஏனெனில், அங்குச் சென்றதே பூபாலப்பிள்ளையின் முகத் தில் ஒருவிதமான மனக்கலக்கத்தை யுண்டாக்கும் குறி தோன்றியது. அந்த அறையில் ஏதோ மர்மம் சம்பந்தப்

பட்டிருக்கிறதென்றும் அதுவே பூபாலப்பிள்ளையின் மனதில் கலக்கத்தை யுண்டாக்குகிறதென்றும் நன்றாகப் புலப்பட்டது.

இவர்கள் அந்த அறைக்குட் சென்றதே, பூபாலப்பிள்ளை ஆனந்தசிங்கை நோக்கி, "அய்யா! இதோ இந்த அறையும் இதிலுள்ளவைகளும் உன் வசத்திலிருக்கின்றன. இப்போது என்ன கூறுகிறாய்?" என்றார்.

ஆனந்தசிங்கோ பிடிவாதத்தோடேயே யிருக்கிறான். அவன் அந்த அறைமுழுமையும் ஒரே பார்வையிற் பார்த்தான். அந்த அறையிலுள்ள எல்லா வஸ்துக்களிலும் அந்த அறைக்கு அலங்காரத்தை யளிக்கத் தக்கது ஒரேயொரு வஸ்துதான். அது ஒரு படம். ஆனந்தசிங் அதன் எதிரில் நின்றான்.

பூபாலப்பிள்ளை மிக்க வியப்படைந்து விட்டார். ஆயினும் அவர் முகம் எளிதில் மனக்கலக்கத்தை வெளியிடத் தக்க சுபாவமுடையதல்ல. அவர் "இது என் சுற்றத்தாளாகிய மார்த்தாண்டம் சீமாட்டியின் படம்" என்றார்.

ஆனந்தசிங் சரிதான் என்று தலையசைத்துச் சற்று நேரம் அப்படத்தை யுற்றுநோக்கிக்கொண் டிருந்தான். அதன் பிறகு அவன் நடத்தை இவர்களிருவரையும் திடுக்கிடச்செய்தது. ஏனெனில், ஆனந்தசிங் திடீலென்று அப்படத்தை அடியோடு திருப்பினான்.

அந்தோ! அப்போது அப்படத்தில் தோன்றிய உருவத்தைக்கண்டு ஜெயசிங் பிரமித்து மரம்போல் அசைவற்று நின்று விட்டான். ஏனெனில் முன் கண்ட உருவம் அடியோடு மாறிவிட்டது. கண்கள், கூந்தல், அவயவம், பார்வை யாவும் பூரணமாக மாறிவிட்டன. இவ்வுருவத்தைக் கண்டதே பூபாலப்பிள்ளையின் முகம் அடியோடு மாறுதலடைந்தது. படத்திலிருந்த உருவத்தின் முகம் வெளுத்திருந்

தது. கண்கள் கறுத்திருந்தன. கூந்தல் பளபளப்பாய் பொன்னிறம் வாய்ந்திருந்தது.

ஆனந்தசிங்கின் கண்களில் அச்சமயம் ஒருவிதமான பிரகாசம் ஜொலித்தது. அவன் "நீ என்னையா ஏமாற்றக் கருதி மிக்க பெருமையோடும் அதிகாரக் குரலோடும் பேசினாய்" என்று கேட்பவன் போன்ற பார்வையாய்ப் பூபாலப்பிள்ளையை நோக்கினான். பூபாலப்பிள்ளை பாதிக் கோபத்தோடும் பாதி பயமுறுத்துதலோடும் "நீ இவ்வளவு தைரியமாய் இப்படி...இப்படி....ச்செய்ய உனக்குத் துணிகரம் உண்டானது எவ்விதமென...." என்று மொழிந்து அதற்குமேற் பேச முடியாமல் தடுமாற்றத்தோடு நின்றார்.

அங்கிருந்த படத்தைச் சுட்டிக்காட்டிக்கொண்டிருந்த ஆனந்தசிங் "என் நடக்கையின் நியாயத்தை யுமக்கு நிரூபிக்கப் போவதாய் முன்னமே கூறினேன். இதுதான் என் ருசு. இந்த அறையில் மற்ற படங்களைப் போலிருக்காமல் சுவரைப் பார்ப்பது போலிருந்த இவ்வுருவத்தின் கூந்தலை நன்றாகப்பாரும். இக்கூந்தலின் நிறம் சற்று நேரத்திற்குமுன் நான் காட்டிய உரோமங்களின் நிறம் போலவேயிருக்கிறதல்லவா? உண்டோ இல்லையோ ? அந்த உரோமங்கள் கடவுளறிய உமது வீட்டிலிருந்து காணாமற்போன அதே பெண்ணுடைய கூந்தலிலிருந்தவை" என்றான். அச்சமயம் பூபாலப்பிள்ளை பீதியடைந்தவர்போல் சற்று பின்னிடைந்தார்.

ஆனந்தசிங் கூறத்தொடங்கி "இது மட்டுமல்ல; இப்படத்திலுள்ள உருவத்தின் உடைகளை நன்றாகக் கவனித்துப்பாரும். இதோ இந்தப் பளபளப்பான கறுப்புப் பட்டு உடையையும், மேல் அங்கியையும் மற்றவற்றையும் நன்றாகப்பாரும். முக்கியமாகக் கரத்திலுள்ள இரோஜா

மலர்ச் செண்டைக் கவனியும். இப்போது என்கூட மேல் மாடிக்கு வாரும்'' என்றான்.

ஆனந்தசிங் இவ்வாறு அதிகார தோரணையோடு கூறுபவன்போல் கூறுவதைக் கேட்ட ஜெயசிங் மிக்க வியப்பும் கலக்கமுமடைந்தான். ஆனால் சற்று நேரத்திற்கு முன் அதிகாரத் தொனியாகவும், மிக்க பெருமையோடும் பேசிய பூபாலப்பிள்ளை ஒரு குழந்தையைப்போல் வாய் திறவாமல் ஆனந்தசிங்கின் பின்னால் நடக்கத் தொடங்கியதைக் கண்டதே ஜெயசிங் தன் தலைவன் சாமார்த்தியத்திற்காக மிகப் பெருமையும் நடக்கும் விஷயத்தைப்பற்றி மிக வியப்புமடைந்தான்.

ஆனந்தசிங் தைரியமாகவும் நிதானத்தோடும் உறுதியாய் நடந்து மேல் மாடிக்குச் சென்றான். மூவரும் காணாமற்போன இராஜாமணி என்ற பெண் வசித்துக் கொண்டிருந்த அறைக்குள் சென்றதே ஆனந்தசிங் அங்கிருந்த பீரோவின் கீழறையைத் திறந்துகொண்டே, பூபாலப்பிள்ளையை நோக்கி,

''இங்கிருந்து காணாமற்போன இராஜாமணி என்ற அப்பெண்ணுக்கும் உமக்கும் எவ்விதமான சம்பந்தமுமில்லையென்று நீர் கூறியதை நான் நம்பவில்லையென்று கூறியபோது நான் உம்மிடம் அவமரியாதையாகப் பேசியதாக என்மேற் குற்றம் சாட்டினீர். இப்போது இந்த அத்தாட்சிகளின் எதிரில் இன்னமும் அவ்வாறே கூறுவீரா?'' என்று அந்தப் பீரோவின் அறையிலிருந்த நாம் முன்கூறிய உடைகளையும் வாடியுலர்ந்த இரோஜாமலர்ச் செண்டையும் காட்டினான். அவற்றைப் பூபாலப்பிள்ளைக்குக் காட்டாதபடி தங்கம்மாள் முன்பு ஆனந்தசிங்குக்குக் குறிப்பாய்க் காட்டி மறைத்ததும், பிறகு அப்பொருள்களை அப்பெண் மிக்க அருமையாகப் பாதுகாத்து வருகிரு

ளென்று ஆனந்தசிங்கிடம் கூறியதும் இதை வாசிப்போர்க்கு நினைவிருக்கலாம்.

இப்போது ஆனந்தசிங் அங்கிருந்த தீபத்தைத் தூண்டிவிட்டு பீரோ அறையின்மேலிருந்த குட்டையை யெடுத்துக் கீழிருந்த உடைகள் ரோஜாமலர்ச் செண்டு யாவற்றையும் அவருக்குக் காட்டி "இவையாவும் இராஜா மணியுடையவையென்றும், அவள் இங்கு இவற்றைக் கொண்டுவந்து பத்திரமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தாளென்றும் தங்கம்மாள் கூறினாள். இவைகள் அப்படத்தில் குறிக்கப்பட்ட அதே உடைகளும் மலர்ச்செண்டும் அல்ல வென்று கூறுவீரா ?" என்று வினவினான்.

பூபாலப்பிள்ளையின் பெருமை, அகங்காரம், கோபம் யாவும் எங்கோ உடனே பறந்து போய்விட்டன. அவர் கோவென்றலற அப்பீரோவின் முன் முழங்காற்படியிட்டு உட்கார்ந்து தலைகவிழ்ந்தபடி "ஐயோ கடவுளே! கடவுளே! இவைகள் என்ன? இவைகளென்ன?' என்றார். இரண்டொரு நிமிடங்கள் வரை அதற்குமேல் ஒன்றுமே கூற முடியவில்லை அதன் பிறகு தேகம் முழுமையும் நடுங்கிக் கொண்டே கண்கள் தீபம்போல் ஜொலிக்க மிக்க ஆத்திரத்தோடு, "தங்கம்மாள் எங்கே?" என்று அங்கிருக்கும் மணியடிக்கும் கயிற்றைப் பிடித்திழுத்து, "நான் உடனே யவளைப் பார்க்கவேண்டும்" என்றார்.

மணிச்சத்தத்தைக் கேட்டதே பொன்னம்மாள் துரிதமாக வோடி வந்து அவர் முன் நின்றாள். அவர் அவளை நோக்கி "தங்கம்மாளை யுடனே யிங்கு வரச்சொல்!" என்றார்.

பொன்னம்மாள் "அய்யா! தங்கம்மாள் எங்கோ வெளியில் சென்றிருக்கிறாள். தாங்கள் போஜனம் செய்து விட்டு எழுந்ததே அந்தம்மாள் சென்றாள்" என்றாள்.

பூபாலப்பிள்ளை "இந்த வேளையில் சென்றுளா?" என்றார். பொன்னம்மாள் "ஆம். இப்போது சில நாட்களாக அந்தம்மாள் அடிக்கடி வெளியில் போகிறாள்" என்றாள். பூபாலப்பிள்ளை முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு, "அவள் வந்தவுடனே என்னிடம் வரும்படி கட்டாயம் கூறு" என்றார்.

பொன்னம்மாள் சென்றதே பூபாலப்பிள்ளை அச்சாமான்களிருக்கும் பீரோவின் அருகிற்சென்று சந்தேகமும் கலக்கமுமான பார்வையோடு தாழ்ந்த குரலாய், "இதைப்பற்றி யென்ன நினைப்பதென்று எனக்குப் புலப்படவில்லை. இந்த வஸ்துக்கள் இந்த அறையில் இருப்பது இன்னவிதம் என்று தெரியவில்லை. கீழே வந்தால் மற்ற சங்கதிகள் உனக்கு விளங்கும்படியாகக் கூறுகிறேன். என் இரகசியங்களைப் பிறொருவர்க்குக் கூறுவது என் மனதிற்கு வருத்தமேயாயினும், விஷயங்கள் அளவு மீறிப் போய்விட்டனவாதலால் இன்னமும் என் இரகசியங்களை மறைத்து வைப்பதற்கு வழியில்லை" என்றார். அதன் பிறகு அவர் இவர்களிருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு தமது அறைக்குச் சென்றார்.

12—வது அத்தியாயம்.

மூவரும் அறையில் உட்கார்ந்ததும், பூபாலப்பிள்ளை ஆனந்தசிங்கையும் ஜெயசிங்கையும் நோக்கி "ஐயன்மீர்! அப்படத்தில் இருந்த உருவத்தில் குறிக்கப்பட்ட ஆளும் என் வீட்டிலிருந்து காணமற் போய்விட்ட பெண்ணும் ஒன்றேயென்று நீங்கள் ஊகித்துக்கொண்டீர்கள். அதற்குப் போதுமானகாரணம் இருக்கிறதென்றே நான் கருதுகிறேன். இப்போது நான் கூறப்போவதைக்

கேட்டபின் நீங்கள் அவ்வாறு கருதமாட்டீர்கள். உங்களுக்கு இது மிக்க வியப்பாகத் தோன்றுமெனினும், அப்படத்தில் நீங்கள் கண்ட வுருவம் என் மனைவியினுருவம்" என்றார்.

உண்மையில அதைக் கேட்டதே அவர்களிருவரும் மிக்க வியப்படைந்து திடுக்கிட்டு விட்டார்கள். இருவரும் ஏககாலத்தில் "தங்கள் மனைவியா? நீங்கள் மணம் புரிந்து கொண்டீர்கள் என்ற சமாசாரமே யெங்களுக்குத் தெரியாதே" என்றார்கள்.

பூபாலப்பிள்ளை "ஆம். அதற்கு சந்தேகமேயில்லை. அந்த ஒரு விஷயமட்டுமேனும் துப்பறிபவர்களுக்குங்கூட அகப்படவில்லை. நான் அவளை என் மனைவியாய் அங்கீகரித்துக் கொள்ளவுமில்லை. நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாக வசிக்கவுமில்லை. குரு செய்யும் சடங்கால் ஒரு ஆடவனும் ஒரு ஸ்திரீயும் புருடன் மனைவியாவது உண்மையெனில் அப்படத்தில் நீங்கள் கண்ட உருவத்தால் குறிக்கப்பட்ட ஸ்திரீ என் மனைவியே" என்று கூறிவிட்டு மெதுவாய் எழுந்து சுவரின் அருகிற் சென்று அதிலுள்ள படத்தைத் திருப்பினார்.

ஆனந்தசிங்கும் ஜெயசிங்கும் மறுபடி அந்த உருவத்தை யுற்றுநோக்கினர்கள்.

பூபாலப்பிள்ளை அவர்களை நோக்கி இதற்குமேல் நான் உங்களுக்கு இன்னுமதிகமாய் ஒன்றும் கூறவேண்டிய அவசியமில்லையென்று நினைக்கிறேன். இதுகாறும் எந்த மனிதனிடமும் நான் வெளியிடாத இரகசியத்தை யுங்களிடம் வெளியிட்டிருக்கிறேன். இதுவே நீங்கள் என்மேல் ஏதேனும் தவறான சந்தேகம் கொண்டிருந்தால் அதை நீக்கப் போதுமானது. என்போன்ற நிலைமையிலுள்ள ஒரு மனிதனுக்கு இரகசியத்தில் இதைப்பற்றி அன்னியர் பேசிக்

கொண்டிருப்பதே மிக்க மனவருத்தமானது. இன்னும் இது பகிரங்கமாகப் பலர்க்கும் தெரிந்துவிட்டால் எம்மாதிரியிருக்குமென்று நீங்களே சிந்தித்துப் பார்க்கலாம். ஏனெனில் அதைவிட அவமானம் ஒருவனுக்கு வேறொன்றுமில்லை. இப்போது நான் இச்சங்கதியை யிதோடு விட்டுவிட்டால் நீங்கள் பலவிதமாக உத்தேசித்துக் கொள்வீர்கள். பிறகு அவள் பெயரல்லாவிடினும் என் பெயர் வீணாய் எங்கும் மிக்க அசிங்கமான சம்பாஷணைக்குக் கருவியாய்விடும். இன்னும் மிக்க அகௌரவமான சந்தேகங்களெல்லாம் உண்டாகிவிடும் பெரிய மனிதர்களே! நீங்கள் மனைவியரை யுடையோரென்றும் மக்களையுடையோரென்றும் உங்கள் கௌரவத்தையும் உங்களைச்சேர்ந்தவர்களுடைய கௌரவத்தையும் மதிப்போர்களென்றும் பூரணமாய் நம்புகிறேன். இப்போது நான் சமீபகாலத்தில் நடந்துகொண்ட நடவடிக்கைகள், நீங்கள் சிரத்தைகொண்டிருக்கும் அக்காணாமற்போன பெண்ணின் விஷயத்தில் எள்ளளவும் சம்பந்தப்பட்டதல்லவென்று நிரூபித்தால், என் நடக்கைகளின் நோக்கத்தைப்பற்றிய விஷயங்களை நீங்கள் இரகசியமாகவே வைத்திருப்பீர்களென்று நான் நம்பலாமல்லவா?'' என்றார்.

ஆனந்தசிங்:—போலீஸார் செய்யவேண்டிய கடமைக்குள் சேராத எல்லா விஷயங்களைப்பற்றியும் என்னை நம்பலாகும். வீண் பேச்சுப்பேச எனக்கு அவகாசமேயில்லை.

பூபாலப்பிள்ளை "இதோ இருக்கிறாரே உன்னுடைய நண்பர். இவர்?'' என்றார். ஆனந்தசிங் "இவனுக்கு இலாபமிருக்கிறவரையில் இவன் பிறழக்கூடியவனல்ல'' என்றான். பூபாலப்பிள்ளை "அப்படியாயின் உங்களிருவரையும் நான் நம்பலாகும்'' என்று கூறிவிட்டு, இரண்

டொரு விஞடி சிந்தித்து, "தன் ஆயுளில் முதல் முதல் தன் அந்தரங்க விஷயத்தையன்னியரிடம் வெளியிடப் பலவந்தப் பட்டவன் எத்தகைய உணர்ச்சியடைவானே அவ்வாறே என் தந்தையின் விவகாரத்தையும் இதில் கலந்து உங்களிடம் கூறப்போகிறேன்" என்று முன்னுரையாகக் கூறிப் பின்வருமாறு கூறத்தொடங்கினர்:—

"என் தந்தை ஒருவிதத் துணிகரமான மனமுடையவர். அவர் நடக்கைகளில் துணிகரமான அபிப்பிராயங்களுண்டு. நான் எங்கள் குடும்பத்தின் மரியாதையையும் செல்வத்தையும் பற்றிய கீர்த்தியை அழிக்காமல் வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானமுடையவர். ஆகையால் நீ யுன் யோக்கியதைக்குப் பங்கம் வராதபடி நடந்து கொள்கிறமட்டில் உன் விருப்பங்களனைத்தும் பூர்த்திசெய்யப்படும் என்று கூறினர். என் சிறு வயதிலிருந்தே யிம்மாதிரி யவர் கூறிக்கொண்டிருந்தார். அதைவிட்டு என் விருப்பத்திற்கு எள்ளளவேனும் மாருக நடந்தாலும், அல்லது பெயரைக் கெடுக்கத் தக்க எத்தகைய காரியங்களிலேனும் பிரவேசித்தாலும் கட்டாயம் என் அன்பையும் ஆதரணையையும் அடியோடிழந்து விடுவாய் என்று கூறிக்கொண்டிருந்தார். ஆகையால் ஒரு காலத்தில் என் சுற்றத்தாளாகிய பங்கஜம் (மார்த்தாண்டம் சீமாட்டி)என்பவள்மேல் நான் காதல்கொண்டபோது, அவளை நான் மணம்புரிவது என் தந்தையின் மனதிற்குப் பிரியமாகவிருக்குமாவென்று · அறியமுயன்றேன். அவர் விருப்பம் அதற்குமாருகவிருக்கிறதென்று தெரிந்ததே என் காதலை மறந்துவிட முயன்றேன். அச்சமயம் எங்கேனும் வெளிநாடுகளுக்கு யாத்திரை செல்வது உசிதம் என்று என் மனதிற்குப் புலப்பட்டது.

அதன்படியே நான் வெளி நாடுகளுக்குச் சென்ற

போது, பல மாதரைப் பார்க்க நேர்ந்தது. நான் முதலில் பார்த்த பங்கஜமே பூரண வனப்புடையவள் என்று நான் கருதியிருந்த அபிப்பிராயம் மாறிவிட்டது. அவளைக் காட்டி லும் வசீகரமான வனப்புடையவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று மனதிற்குப் புலப்பட்டது. அதன் பிறகு இயற்கை யமைப்பைக் கண்டு மகிழ்வதும் அடவிகளில் வேட்டை யாடுவதுமாகிய வாழ்க்கையில் என் மனந் திரும்பியது.

அதன்மேல் மேற்கு நாடுகளுக்குச் சென்றேன். அமெரிகா கண்டத்திலுள்ள கலிபோர்னியா, ப்ளோரிடா, கனடா இந்த விடங்களிலுள்ள அடவிகளிலெல்லாம் சஞ் சாரம் செய்தேன். இவ்வாறு கடைசியாகச் சஞ்சாரம் செய்த விடத்தில்தான் என் வினைப்பயன்படி யமையக்கூடிய தும் என்னால் தள்ள முடியாததுமான ஒரு சம்பவம் நேர்ந்தது. ஆயினும் அச்சமயம் அது ஏதோ ஒரு நாளில் நேரக்கூடிய சாதாரணமான விவகாரம் போலவே தோன் றியது.

நான் அப்போதுதான் கனடாவிலிருந்து திரும்பி வந்து ஜார்ஜ் என்ற ஏரிக்கரையிலுள்ள ஒரு இடத்தில் தங்கி னேன். அச்சமயம் அதற்குச் சமீபமான ஒரு இடத்தி லிருந்த என் நண்பன் ஒருவன் என்னைத் தானிருக்கு மிடத் திற்கு வரும்படி மிக்க அன்போடு கடிதம் எழுதினான். அங்கு நேர்த்தியான மீன் வேட்டை யிருக்கிறதென்றும் நான் அவசியம் வரவேண்டுமென்று தான் மிக்க ஆவலோடு எதிர் பார்ப்பதாகவும் எழுதியிருந்தான்.

அச்சமயம் நான் யோசனையின்றி எப்படி வேண்டு மாயினும் மனப்போக்கின்படி நடக்கக்கூடிய நிலைமையி லிருந்தேன். ஆகையால் அவ்வாறே வருவதாய் அந்த நண் பனுக்குக் கடிதம் எழுதிவிட்டு மறுநாளே அந்த விடத்

9

திற்குப் புறப்பட்டேன். ஆனல் அங்குப் போய்ச் சேர்வது மிக்க கஷ்டமான காரியமாக விருந்தது. அந்த இடம் இருப்புப்பாதை நிலையத்திலிருந்து சுமார் இருபது மைல் தூரத்திலிருந்தது. குன்றுகளின் மத்தியிலுள்ளது அங்குப்போய்ச் சேர்வதற்கு தபால் வண்டியில் நெடுந்தூரம் செல்லவேண்டு மென்றும், கொஞ்சதூரம் குதிரைமேலேறிச் செல்ல வேண்டுமென்றும் தெரியவந்தது.

அந்த வழிகள் எனக்குப் பழக்கமில்லை யாதலால் அங்கங்குபோய்ச்சேரத்தக்க வேளையைத் தவருகக் கணக்கு வைத்துக்கொண்டேன். இதனல் பொழுதமர்ந்தபோது இருட்டில் முன்பின்னறியாத ஒரு புதுப்பாதையில் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். இது போதாதென்று திடீரென்று என் குதிரை கால் எப்படியோ சுளுக்கிக்கொண்டு நொண்ட ஆரம்பித்து விட்டது. பிறகு அதை மிக மெதுவாகவே நடத்த வேண்டியதாயிற்று.

நள்ளிருளில் இத்தகைய நிலைமையில் பிரயாணம் செய்யும் ஒருவனுக்கு ஒருவாசஸ்தலத்தைக் கண்டால் எப்படியிருக்கும். ஆகவே சற்றுநேரம் மிக்க கலவரத்தோடு சென்றுகொண் டிருந்த நான் தூரத்தில் தெரியும் ஒரு தீபவொளியால் ஏதோ ஒரு வீடிருக்கிறதென்று கண்டதே நடுக்கடலில் திசைதப்பி விழிக்கும் ஒரு மாலுமிக்குக் கரை தோன்றியது போன்ற பெருஞ் சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. அத்தீபவொளி தோன்றுமிடத்திற் சென்று பார்த்தபோது அது ஒரு ஹோட்டல் என்று தெரிந்தது. அதைக்கண்டதே யெனக்குண்டான சந்தோஷத்திற் களவில்லை.

குளிர்காலமாதலின் ஹோட்டலின் கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. நான் அதன் எதிரில் நின்றதும் கூப்பிட்டேன். உடனே கதவு திறக்கப்பட்டதும் ஒரு ஆள் வெளியில்

வந்தான். அவன் கரத்தில் இராந்தலோடு வந்தான். நான் உடனே எனக்கு இரவு தங்க இடமும் உணவும் வேண்டும் என்று கூறினேன். அம்மனிதன் "இது பயங்கரமான கொடிய இரவு. இன்னும் சற்று நேரத்தில் அதிக பயங்கரமாக முடியும். நீர் உள்ளே செல்லும்; சீக்கிரத்தில் கடுமையான மழை வருஷிக்கும்" என்று கூறிக் குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டு எனக்கு உள்ளே செல்லும் வாயிற்படியைக் காட்டினான்.

நான் கஷ்டத்தோடு அங்கிருந்த பலமான கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே சென்றேன். உள்ளே யிருந்த இன்னொரு மனிதன் பின்பக்கம் தீபம் எரிந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு அறையை யெனக்குச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டு முன்பு என் குதிரையைப் பிடித்துச்சென்ற மனிதனுக்கு உதவிசெய்யச் செல்பவன்போல் வெளியிற் சென்றான். நான் அவன் குறிப்பாய்க் காட்டிய அறைக்குள் சென்றேன். நான் அந்த அறைக்குள் சென்றதே, இதுகாறும் நான் கண்டிராத இணையற்ற வனப்புடைய ஒரு வாலிபப் பெண்ணை யந்த விடத்தில் கண்டேன். அப்பெண் ஒரு மேஜையின் முன் உட்கார்ந்திருந்தவள் என்னைக் கண்டதும் யதிவியப்போடும், பாதி அச்சத்தோடும் தன் முன்னிருக்கும் மேஜையின்மேல் கரங்களை யூன்றிக்கொண்டு எழுந்து நின்று என் முகத்தை யுற்றுநோக்கினாள். அந்த விடத்தில் ஒரு ஸ்திரீயைக் காண்பது அவ்வளவு அதிசயமல்ல. ஆனால் அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீ. அவளைக் கண்ட முதல் விநாடியே அவள் அபூர்வசக்தி வாய்ந்தவளென்று விளங்கியது. அவள் உருவம் மெலிந்த உருவம். முகம் வெளுத்தமுகம். கூந்தல் மிக்க பளபளப்பாய்ப் பொன்னிறம் வாய்ந்திருந்தது. அக்கூந்தல் இருபிரிவாகப் பிரிந்து அவள் தோட்கள்மேல்தொங்கிக்கொண் டிருந்தது. இவை

யாவும் அவள் கருவிழிகளின் தீட்சண்யமான பார்வைக்குச் சற்றும் ஈடல்ல. அக்கண்களின் பார்வை அபூர்வ சக்தி வாய்ந்தவை. எதிரில் குபீல் என்று ஒரு தீச்சுடர் கிளம்பினல் எப்படியிருக்குமோ அப்படியிருந்தது. நான் உடனே அவளுக்கு வந்தன மளித்தேன்.

உடனே அவள் தேகத்தில் ஒருவித நடுக்கல் உண்டாயிற்று. ஆயினும் அவள் எனக்குப் பதில் வந்தனமளிக்க வில்லை. அச்சமயம் இருவர் பார்வையும் ஒரு உயரமான மேட்டின் ஓரத்தில் நின்று ஆழ்ந்த பாதாளத்தை நோக்குபவர் பார்வைபோலிருந்தது. அவள் பார்வை சற்று நேரம் என் முகத்தின்மேல் நாட்டப்பட்டது. பிறகு தட்டென்று கரத்தைத்தூக்கி போ வெளியில் என்று கூறுவது போல் கதவைச் சுட்டிக்காட்டினள். அதேவிநாடி கதவு திறக்கப்பட்டதும் இரண்டு ஆடவர் உள்ளே நுழைந்து கால்களைத் தட்டிக்கொண்டே என்னருகில் வந்தார்கள். உடனே அவள் கரம் தாழ்ந்து விட்டது. அவள் அவர்கள் பேசுவதற்கு அவகாசங் கொடாமலே சட்டென்று வெளியில் சென்ருள். அச்சமயம் அவள் அணிந்திருந்த உடையைக் கவனித்தேன். அது காலிகோ துணியால் தைக்கப்பட்டது.

அந்த அறையின் ஒருபுறம் நெகிடித்தீ சுடர்விட்டெரிந்துகொண்டிருந்தது. அங்கு வந்த இரண்டு ஆடவரில் மூத்தவன் இளையவனை நோக்கி "நீ லீலாவின் பின்சென்று வடமேற்கு அறையில் படுக்கை ஆயத்தப்படுத்தும்படி கூறு" என்று ஆழ்ந்த குரலாகக் கூறிவிட்டுத் தன் மேற்சட்டையைக் கழற்றி அதிலுள்ள ஈரத்தைப்போக்க நெகிடித்தீயருகில் காட்டினன்.

இளையவன் "ஓ! நான் தொந்தரை கொடாமலே

அவள் அதைச் செய்து விடுவாள்! நானும் முழுதும் நனைந் திருக்கிறேன்" என்றான்.

அவர்கள் இருவரும் அன்னிய நாட்டார் என்று தோன்றியது. மூத்தவன் மிக்க பலம் பொருந்தியவன். சுமார் ஐம்பது வயதிருக்கும். சுளித்த முகம். அதிலும் மிக்க கெட்ட முகச்சுளிப்பு. இளையவனுக்கு அது உறுத்து வதாகவே புலப்புட்டது. அவன் சட்டையை நாற்காலி யின்மேல் எறிந்துவிட்டு அறையை விட்டுச் சென்றான். மூத்தவன் "இக்காலத்தில் பையன்கள் மிக அதிகப் பிரசங் கித்தனமாகவே நடந்து கொள்கிறார்கள். என்காலத்தில் பெரியோர் எப்படிக் கூறுகிறார்களோ அப்படியே நடப் பார்கள். ஆம். ஒரு கேள்வியும் கேட்கமாட்டார்கள்" என்றான்.

அப்போது வெளியில் சென்ற சுமார் ஆறடி உயர முள்ள வாலிபனை அவன் பையன் என்று கூறியது எனக்கு நகைப்பை யுண்டாக்கிற்று, நான் "அவன் உமது குமாரன் போலும் அல்லவா?" என்று நெகிடித்தீயின் அருகில் உட் கார்ந்தேன். அங்கிருந்து வெளியில் சென்ற அப்பெண் ணின் உருவம் என் எதிரில் நிற்பது போலவே தோன்றியது.

அம்மனிதன் நான் கூறியதற்குப் பதில் "ஆம் அவன் என் புத்திரனே. சற்று முன்பு இங்கு பார்த்தாயே அப் பெண் என் மகள். நான் இந்த ஹோட்டலை நடத்தி வரு கிறேன். இவர்களிருவரும் எனக்கு உதவியாகவிருக்கிறார் கள். ஆனால் நான் கூறுகிறேன், இது ஒரு அற்ப சீவ னமேயாகும். இவ்வழிகளில் பிரயாணிகள் மிகக் கொஞ் சம். ஏனெனில் பிரயாணம் செய்ய மிகக் கஷ்டமான பாதைகளே யிங்குள்ளன" என்றான்.

நான் ஐந்தாறு குன்றுகளில் ஏறியிறங்கி வந்ததை

யெண்ணிக்கொண்டு "அது உண்மையென்றே நினைக்கிறேன். இங்கிருந்து பொன்னூர் எவ்வளவுதூரம் இருக்கிறது?" என்றேன். அம்மனிதன் துரிதமாய் "ஓ இரண்டு மூன்றுமைல்களிருக்கும். பகலில் சமீபமாகவே தோன்றும்; ஆனால் இரவிலோ பெரும்பிரயாணமாகத் தோன்றும் அதிலும் இத்தகைய இரவில் மிகக் கஷ்டமே" என்றான்.

நான் "ஆம் உண்மையே. எனக்குத் தங்க இச்சமயம் ஒரு இடமகப்பட்டது அதிஷ்ட வசமே" என்றேன். அம்மனிதன் என் பிரயாணச் சாமான்களை நோக்கினான். அவை ஒரு சிறு பையும் ஒரு மேற்சட்டையும் ஒரு தூண்டிலும் மட்டுமே யென்பதைக் கண்டதும் மனச் சோர்வடைந்தவன்போல் காணப்பட்டான். "மீன் வேட்டைக்குப் போகிறதுபோல் காண்கிறது" என்றான். நான் "ஆம்" என்றேன்.

அம்மனிதன், "அங்குள்ள ஆறுகளில் நல்ல கெண்டை மீன்கள் உண்டு. அதிலும் ஏராளமாயிருக்கும். தனியாகவே செல்கிறீரோ?" என்று வினவினான்.

அவன் பேசியமாதிரி எனக்குச் சற்றும் பிடிக்கவில்லை; ஆயினும் சந்தர்ப்பத்தை நோக்கிச் சலகரணையாகவே பேசவேண்டுமென்று நினைத்து, "இல்லை யில்லை. நான் பொன்னூரில் ஒரு சிநேகனைச் சந்திக்க எதிர்பார்க்கிறேன். அவன் என் கூட வருவான்" என்றேன்.

அம்மனிதன் ஏதோ சிந்தனையி லிருப்பவன்போல் தன் தாடியைத்தடவினான். எனக்கிருக்கும் உலக அனுபவத்தால் அவன் ஏதோ கெட்ட எண்ணத்தோடு பார்க்கிறான் என்று எண்ணினேன். அவன் என்னை நோக்கி "அப்படியாயின் நீ எதிர்பார்க்கப் படுகிறாய்" என்றான்.

இதற்கு விடையளிப்பது அவசியமென்று எனக்குப் புலப்படவில்லை. ஆகையால் எனக்கு அச்சமயம் குளிர்

அதிகமாக விருந்தபடியால் நெகிடித்தியின் அருகில் கால்களை நீட்டிக் குளிர் காயத்தொடங்கினேன். அதன் பிறகு அவன் என் நீலக்கம்பளியுடையை நோக்கி "நெடுங்காலமாக யாத்திரை செய்கிறீர்களோ?" என்று கேட்டான். நான் "வசந்தகாலம் முழுமையும்" என்றேன். அவன் மறுபடி மனச்சோர்வடைந்தவனாகக் காணப்பட்டான். அவன் "தாங்கள் எங்கிருந்து புறப்பட்டீர்கள்?" என்றான். நான் "இந்திரபுரியிலிருந்து புறப்பட்டேன்" என்றேன்.

அம்மனிதன் "ஆ! அது பெரிய நகரம். நான் ஒரு காலத்தில் அங்கிருந்தேன். அங்குள்ள பிரம்மாண்டமான கட்டிடங்களில் ஏராளமான பொருள் சேகரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆ! அல்லவா—" என்றான்.

நான் ஆம் என்றதே அவன் தன் நாற்காலியை யென்னருகில் இழுத்துக்கொண்டு வந்தான். ஆனால் அச்சமயம் வெளியில் சென்றிருந்த அவன் புத்திரன் உள்ளே வந்து, நான் இருவர் மத்தியிலும் சிக்கும் விதமாக நெகிடித்தியின் மறுபக்கம் வந்து உட்கார்ந்தான். இந்த நடக்கை யெனக்குப் பிரியமில்லை. அவன் நடக்கை மூடத்தனத்தால் நேர்ந்ததென்று எண்ணினேன். நான் பின்னிடைந்து, என்னறை ஆயத்தமாயிற்றாவென்று கேட்டேன். அது இன்னும் ஆயத்தமாகவில்லையென்று தெரிந்ததால் எனக்கு அதிருப்தி யுண்டாயிற்று. ஆயினும் என் பிரியத்திற்கு மாறாக அங்கேயே யுட்கார்ந்து அவர்களோடு சம்பாஷிக்க வேண்டியதாக விருந்தது

அரைமணி நேரம் கழிந்தது. இதற்கிடையில் காற்று அதிகமாயிற்று. கடைசியில் அது புயற்காற்றாக மாறியது. கல்மழை யடிப்பதுபோல் சாளரங்களில் மழைத்துளிகள் வீசத் தொடங்கின. அருகிலிருந்த குன்றுகளிலிருந்து அடிக்கடி இடிமுழக்கம் பயங்கரமா யுண்டாகியது. அச்

சமயம் 'நாம் இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் நமக்கு இந்த இரவு தங்க ஒரு இடம் அகப்பட்டது கடவுள் தயவே' என்று கருதினேன். அச்சமயம் நாங்கள் தற்கால நிலைமையைப்பற்றிச் சம்பாஷித்துக்கொண் டிருந்தோம். திடீலென்று அறையின் கதவு திறக்கப்பட்டதும், "இவருடைய அறை ஆயத்தம் செய்யப்பட் டிருக்கிறது" என்று ஒரு மெலிந்த சத்தம் உண்டானதைக்கேட்டு சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தேன். நான் முன் கண்ட பெண்ணே யங்கு வந்து அதைக் கூறுகிறுள் என்று கண்டேன்.

நான் உடனே எழுந்து "அப்படியாயின் நான் உடனே சென்று சயனித்துக்கொள்கிறேன்" என்று என் மூட்டையை யெடுத்துக்கொண்டு அப்பெண்ணை நோக்கி நடந்தேன். அப்போது ஹோட்டல் முதலாளி என்னை நோக்கி "இந்த வீட்டில் இரவில் இத்தகைய பயங்கரமான சத்தங்கள் கேட்கும். இச்சாளரங்களெல்லாம் கலகலத்துப் போயிருக்கின்றன. கதவுகளும் உறுதியாயமைக்கப்பட்டவையல்ல. இத்தகைய காற்றில் எப்படிப்பட்டவர்களையும் நித்திரை செய்யக்கூடாத அத்தகைய பயங்கரமான சத்தங்கள் உண்டாகும். ஆயினும் உண்மையில் பயம் ஒன்றுமேயில்லை. நீ மட்டும் இச்சத்தங்களைச் சட்டை செய்யாதிருந்தால்——" என்றதே,

நான் "இத்தகைய சத்தங்களுக்கு நான் பீதியடைய மாட்டேன். நான் சற்றும் பீதியின்றி நிம்மதியாய் நித்திரை செய்வேன்" என்றேன். அச்சமயம் களைப்பால் படிகளிலேயே படுத்துக் கொள்ளலாமா என்று ஆவலாக விருந்தது. அதன் பிறகு நான் அப்பெண்ணின் கூடவே மேல்மாடிக்கு ஒரு விசாலமான அறைக்குச் சென்றேன். அந்த அறை நாணயமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட அறையல்ல.

அங்கு ஒரு பெரிய மஞ்சம் சுற்றித் தடிப்பான திரைவிடப் பட்டிருந்தது.

நான் அதைக் கண்டதும் "அய்யோ! இத்தகைய திரைக்குள் நித்திரை செய்ய என்னால் முடியாது" என்று அப்பெண்ணை நோக்கிக் கூறினேன். அவள் உடனே ஒரு கரத்தால் அத்திரையைச் சுற்றி மேலே யெறிந்துவிட்டு "நான் உனக்குச் செய்யவேண்டியது இன்னும் ஏதேனு முண்டோ?" என்றாள். நான் இல்லை யென்றதே கதவை மூடிக்கொண்டு சென்றாள்.

13—வது அத்தியாயம்.

பூபாலப்பிள்ளையின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி:—

நான் தனியே அந்த அறையில் விடப்பட்டதும் எனக்கு மன நிலைமை மாறுபாடடைந்தது. காற்று பயங்கரமாக வீசுகிறது. ஒவ்வொரு சமயம் எங்கே அக்கட்டிடமே அடியோடிடிந்து விழுந்துவிடுமோ வென்று பீதியுண்டாயிற்று. அங்கு வரும்போது படுக்கையில் படுத்ததே நித்திரை போய் விடுவோம் என்று நான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் அந்த அறையில் தனியே விடப்பட்டபின் நித்திரைக்கும் எனக்கும் மிக்க தூரமாய் விட்டது. நான் அங்கிருந்த படுக்கையை யுற்றுநோக்கி, படுக்கை நன்றாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதே, நாம் ஏன் நிம்மதியாக நித்திரை செய்யலாகாது என்று வீணே சிந்திக்கலானேன். ஆயினும் நித்திரைப் பிரியம் நான் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலியிலிருந்து என்னைக் கிளப்பவேயில்லை. நான் ஏதோ ஒரு அபூர்வமான சக்திக்குள் சிக்கியிருப்பது போலும் அது என்னைத் தூங்காதபடி விழிக்க வைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோலும் தோன்றியது. நான் அப்படி யிப்படி

திரும்பியபோது எனக்கு ஒருவிதமான பீதி தோன்றியது. ஏதோ ஆபத்து நேரும்போல் புலப்பட்டது. ஆனால் ஆபத்து வருமென்று நினைக்க எனக்குள் ஒரு காரணமும் தோன்றுவிடினும், ஏதோ நமது மனப் பலகீனத்தால் நமக்கு இத்தகைய பீதி தோன்றுவானேன் என்று எனக்குள் சிந்திக்கலானேன். எனக்கு ஏன் கலக்கமடைய வேண்டுமென்று காரணம் புலப்படவில்லை.

நான் சிந்தித்துக்கொண்டே உறக்கத்திலிருக்கையில் பயங்கரமான காற்று வீச அக்கட்டிடத்தைக் சூழ்ந்திருந்த மரங்களால் உண்டான சத்தம் என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தது. அக்கட்டிடமே நடுங்குவதுபோ லிருந்தது. நான் இவற்றுலுண்டாகும் பீதியை உணராதிருக்கவேண்டின் நித்திரை செய்யவேண்டும். ஆகையால் நான் என் சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு அதை நாற்காலியின்மேல் போடப்போனேன். பிறகு உள்ளிருந்த அரைச்சட்டையைத் தளர்த்தினேன். அச்சமயம் அதிலிருந்த பையை நினைத்துக்கொண்டு, எதற்கும் எச்சரிக்கையாக விருக்க வேண்டுமென்று கருதி அறையின் கதவை மூடிப் பூட்டிக்கொண்டு பிறகு பையை வெளியிலெடுத்து அதிலிருந்த நோட்டுகளில் சிலவற்றை மட்டும் எடுத்து உள் ஜேபியில் வைத்துவிட்டுப் பையை முன்போல் உட்சட்டையிலேயே பழைய விடத்தில் வைத்துக்கொண்டேன்.

நான் ஏன் இப்படிச் செய்தேன் என்பதற்குக் காரணம் எனக்கே தெரியவில்லை. நமக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேரிடுமென்ற சிந்தனை யெனக்கில்லை. எவ்விதச் சந்தேகமும் என் மனதிலில்லை. அங்கிருந்த மனிதர்களின் மாதிரியும் பார்வையும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவ்வளவேயன்றி வேறு எவ்வித சந்தேகமாவது கலக்கமுமாவது எனக்குண்டாகவில்லை. ஆயினும் நான் கூறியபடியே

செய்ததோடு தீபத்தையும் யணைக்காமல் வைத்துவிட்டு படுத்துக்கொண்டேன். நான் முன் ஒருபோதும் தீபத்தை யணைக்காமல் சயனித்ததில்லை, காற்றடிப்பதால் கட்டிடமே நடுங்குவதுபோல் இருந்த பயத்தால் அவ்வாறு செய்தேன்.

பிறகு எந்நேரம் அப்பயங்கர சத்தத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேனோ அதன் பிறகு எந்நேரம் உறக்கத்திலிருந்தேனோ தெரியாது. புயலின் மும்முரம் அடங்குவதற்கு முன்பே யாரோ என்னைத் தொடுவதுபோல் இருக்கவே திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்டேன். உடனே துள்ளியெழுந்து மஞ்சத்திலிருந்து கீழே குதித்தேன். என் எதிரில் அந்த லீலா என்ற பெண் நிற்பதைக் கண்டதே எனக்குண்டான ஆச்சரியத்திற்களவேயில்லை. அவள் தான் என்னைத் தொட்டவள். அவள் என் சட்டையைக் கரத்தில் வைத்துக்கொண் டிருந்தாள்.

நான் பிரமித்து ஒன்றுந்தோன்றாது அவளை நோக்குவதற்குள் அவள் முன் நான் கண்டமாதிரிக்கு நேர் விரோதமாய் கலக்கமான குரலோடு "நீர் இச்சட்டையை யணிந்துகொண்டு என்கூட வரவேண்டும். இனி நீர் இங்கிருக்க இவ்வீடு அபாயகரமானது. இதோ பாரும் இது எப்படி நடுங்குகிறது. என்ன பயங்கரமான சத்தம்! இன்னும் இத்தகைய ஒருவேகமான காற்றடித்ததோ மேல் கூரை யடியோடு போய்விடும்" என்று கூறிக்கொண்டே கதவை நோக்கி நடந்தாள். நான் கதவு பாதிதிறக்கப் பட்டிருப்பதைக் கண்டதே பின்னும் மிக்க வியப்படைந்தேன்.

நான் தடுமாற்றமுறுவதைக்கண்ட அப்பெண் திரும்பி வந்து குசு குசு வென்று "நீர் வரமாட்டீரா? நீர் இங்கே இனித் தங்கும்படி நான் விடலாகாது. அப்படிச்செய்வே

ணுபின் உமது இரத்தம் என் தலைமேல் விழும்" என்று ஒருவித தீர்மான பார்வையோடு கூறினாள்.

நான் அங்கிருந்த சௌகரியமான படுக்கையை யாவலோடு நோக்கி, "நீ மிக்க பீதியடைந்து விட்டாய். இப்பழைய வீடுகளெல்லாம் எப்போதும் பலமானவை. இப்படிப்பட்ட புயற்காற்றுகள் எத்தனையோ இக்கட்டிடம் பார்த்திருக்கும்" என்றேன். அவள் "நான் அதிகமாகப் பீதியடைகிறேனா? ஹா! அதைக்கேள்" என்றாள்.

நான் "ஆம். ஆயினும் இப்பயங்கரமான இரவில் வெளியில்செல்வதென்றால்..." என்றேன். அவள் "நானும் கூடவருகிறேன். என்றாள். நான் "அப்படியாயின்..." என்று அதற்குமேல் கூறுமுன் அவள் "அதோ உமது பிரயாணப்பை. இத்தூண்டில் இங்கே கிடக்கட்டும். இதை எடுத்துச்செல்ல முடியாது" என்று கூறிக்கொண்டே பையை யெடுத்து என் கரத்திலளித்தாள்.

நான் "ஆனல்—" என்றதே அவள்படிகளின் தலைப்பில் நின்று கீழே எதையோ உற்றுக் கேட்டுவிட்டு, குசுகுசு வென்று "என் தந்தையும் தமையனும்கூட நீர் கருது வதைப் போலவே இந்தப் பயங்கரமான இரவில் வெளி யில் செல்வதைவிட இங்கிருப்பதே நலம் என்று கூறுவார் கள். ஆனல் நீர் அவர்கள் வார்த்தைகளைக் கவனிக்க லாகாது. நான் கூறுவதை நம்பும். இந்த இரவு நீர் இங்கேயிருப்பது ஆபத்து. எத்தகைய புயற்காற்றாயினும் வெளியில் இருப்பதே, பாதையில் செல்வதே க்ஷேமம்" என்றாள்.

என் விடைக்கு எதிர்பாராமல் உடனே கீழிறங்கத் தொடங்கினாள். நான் பேசாமல் சென்றேன். படிகளி னடியிலிருந்த கதவைத் திறந்து நெகிடித்தீ யிருக்கும் அறைக்குள் சென்றோம். அச் சமயந்தான் எனக்கு அந்த

அறையில் ஏதோ பெரிய ஆபத்திருப்பதுபோல் நெஞ்சு நடுங்கியது. நெகிடித்தீ யென்னமோ இன்னும் எரிந்து கொண்டே யிருக்கிறது. ஆனால் அதனாலல்ல என் மனதில் பீதியுண்டானது அங்கு வெளியிலுள்ள கூடத்திற்குச்செல்லும் வாயிற்படியில் ஒரு கதவும், சமைலறைக்குச் செல்லும் வாயிற்படியி லொரு கதவுமிருந்தன. அங்கிருந்த இருவரில் தந்தை யொரு கதவின்மேலும் மகன் மற்றொரு கதவின்மேலும் சாய்ந்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். இக்காட்சியே என் மனத்தை நடுங்கச் செய்தது.

என்பக்கத்தில் அப்பெண் சற்றும் அஞ்சாத நெஞ்சோடும் ஒருவிதத் துணிகரமான பார்வையோடும் நிற்பதைக்கண்டதே எனக்குத் தைரிய முண்டாயிற்று. அவளுடைய தைரியம் என் பட்சத்திலிருக்கிற வரையில் எனக்கு எத்தகைய ஆபத்து நேர்வதாயினும் தப்பித்துக்கொள்வேன் என்று என் மனதில் யாரோ கூறுவதுபோலிருந்தது. என் பிரயாணப்பையைத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டு நான் வெளி வாயிற்படியையும் அங்கு நிற்பவனையும் நோக்கி நடந்தேன். ஆனால் லீலாள் தட்டென்று என் தோளைப்பற்றி யிழுத்து "நீர் பேசாமல் நில்லும்" என்றாள். நான் அவ்வாறே தட்டென்று நின்றேன்.

அப்பெண் அவ்வாயிற்படியில் சற்று மனவாட்டத்தோடும் அதிருப்தியோடும் நிற்கும் தன் தமையனை யுற்று நோக்கி "அண்ணேன் கதவைத் திறந்து எட்டமில் இவர் வெளியில் செல்லட்டும். இத்தகைய புயற் காற்றடிக்கும் இரவில் இக்கட்டிடத்திற்குள் இருக்க அவர் மிகவும் பயப்படுகிறார்" என்றாள். ஆனால் தன் தமையன் கதவின்மேல் இன்னும் உறுதியாகச் சாய்வதைக் கண்டு "உடனே திற. நான் ஒரே வார்த்தைக் கூறுபவள் என்று தெரியுமல்லவா!" என்றாள்.

அவ்வாலிபன் "இத்தகைய இரவில் வெளியில் செல்லக்கருதுபவன் மூடனாகவல்லவோ விருக்கவேண்டும். அவ்வாறே கூறும் நீயும் முட்டாளாகவே யிருக்கவேண்டும். உன் சுகத்திற்குப் பங்கம் நேரிடுமாதலின் எனக்கு விருப்பமில்லை" என்றான். லீலா அவன் வார்த்தைகளைச் செவியேற்றவளாகக் காணப்படவில்லை. அவளும் நானும் தீயருகிலேயே நின்றுகொண்டிருக்கிறோம். அவள் அந்த விடத்தைவிட்டு ஒரு அடிகூட நகராமலே, "உடனே கதவைத் திறக்கிறாயா இல்லையா?" என்றாள்.

அவன் முரட்டுத்தனமாய் "இல்லை நான் திறக்க மாட்டேன். இரவிற்குக் கதவுகள் மூடப்பட்டன. இனி நானாவது, என்போன்ற யாராவது திறக்க முடியாது" என்றான். லீலா மிக்க தீட்சண்யமான பார்வையோடு தன் தந்தையை நோக்கினாள். அவன் மறுபக்கம் திரும்பிக்கொண்டிருந்தான். அவள் மறுபடி தன் தமயனை நோக்கி, "யாரேனுமொருவர் கதவைத் திறந்தே தீரவேண்டும். இவர் வெளியில் செல்லவேண்டுமென்கிறார். இவர் பிரியம் நிறைவேறப்பட வேண்டும். அக் கதவை நீ திறக்கிறாயா அல்லது நான் திறக்கட்டுமா?" என்றாள்.

உடனே அவள் தந்தையொரு மிருகத்தைப்போல் உறுமிச் சட்டென்று தான் சாய்ந்துகொண்டிருந்த சமையலறைக் கதவை விட்டு அவளை நோக்கி வந்தான். அவன் முகத்திலிருந்த குரூரமான பார்வையை நோக்கியபோது அவன் அவளைக்கொன்று விடுவான்போல் தோன்றியது. நான் உடனே அவனைத் தடுக்க எண்ணி கரத்தைத் தூக்கினேன். ஆனால் அச்சமயம் லீலாவின் முகத்திலுண்டான அஞ்சாத தீட்சணியமான பார்வையைக் கண்டதும் என் கரத்தைத் தொங்கவிட்டுவிட்டேன்.

அவள், தன் தந்தை தான் இருக்குமிடத்திற்கு

நான்கைந்தடிகள் தூரத்தில் வரும்போது அவள் தன் கரத்தை நீட்டி "நீர் அங்கேயே நிற்கவேண்டும். இன்றேல் நீங்கள் எதற்காக உங்கள் ஆன்மசுத்தத்தை யிழந்து விடத் துணிந்தீர்களோ அந்த வஸ்துவை யடியோடு இத்தீக்கிரை யாக்கி விடுவேன்." என்று கூறிக்கொண்டே ஒரு கத்தை யுண்டிகளைக் கரத்தில் பிடித்தபடி அங்கிருந்த நெகிடித் தீயின்மேல் காட்டினள்.

தந்தை "நீ....நீ..." என்று அதற்குமேல் ஒன்றும் கூறமுடியாமல் தான் நின்றவிடத்தை விட்டு நகராமல், அவள் தீயின்மேல் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் கடிதங்களைப் பார்த்தபடி நிற்கிறான்.

அப்பெண் ஒருவிதமான துணிகரமுடைய அதிகாரத் தொனியோடு, "நான் பலவார்த்தைகளைப் பேசுகிறவளல்ல. ஒரே வார்த்தை பேசுகிறவள் என்று உங்களுக்கு நன்ருகத் தெரியும். நீங்கள் என் நெஞ்சைப் பிடித்து நெருக்கிவிடலாம் என்னைக் கொன்று விடலாம். இவர் இந்த இரவு இந்த வீட்டை விட்டு வெளியிற் செல்லவேண்டும். இன்றேல் ஒரு விநாடியில் இப்பணத்தை யெல்லாம் அழித்து விடு வேன்" என்ருள். தந்தை மறுபடி "நீ .."என்று மட்டும் கூறினனேயன்றி வேருென்றும் கூறவில்லை. இடத்தை விட்டுப் பெயரவுமில்லை" ஆனல் அவ்வாலிபனே ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து வந்தான். மறு விநாடி அப் பெண்ணின்மேல் பாய்ந்தே யிருப்பான். ஆனல் நான் உடனே பாதி வழியில் அவனைச் சந்தித்து ஒரே குத்தால் அவனைப் பூமியில் வீழ்த்தினேன்.

அதைக்கண்ட லீலாள் ஒன்றுமே கூறவில்லை. ஆனல் அவள் கையிலிருந்த உண்டிகளிலிருந்த ஒன்று கைதவறி அங்கிருந்த நெகிடித்தீயில் போய் வீழ்ந்து உடனே தீய்ந்து

சாம்பலாய் விட்டது. அதைக்கண்ட தந்தையும் மகனும் பிரமித்து விழித்தகண் விழித்தபடி நின்றார்கள்.

மூத்தவனாகிய தந்தை வெறிகொண்ட மிருகம்போல் தரையில் தன் பாதங்களாலுதைத்து, "நில்" என்று கூறியதும் அவன் துரிதமாக முன் பக்கமிருக்கும் வாயிற்படிக்குச்சென்று, அதைத் திறந்துவிட்டு, "நீங்கள் அத்தகைய மடையர்களாகவிருந்தால் போங்கள். உங்கள் தலைமேல் இடிவிழட்டும். ஆனால் முன்னே பணத்தை யென்னிடம் கொடுத்துவிடு" என்றான்.

அப்பெண் "கதவை விட்டு அப்புறம் வா" என்று கூறிக்கொண்டே நெகிடித்தீயின் பக்கத்திலிருந்த இராந்தலைத் தொட்டுக்காட்டி, "அண்ணன் இதை யுடனே யேற்றிவிட்டு வெளியிற் செல்லும் வாயிற்படியைவிட்டு அப்புறம் வந்து விடட்டும்" என்றாள்.

அச்சமயம் அவள் முகத்தில் அத்தீக்ஷண்யமான ஒரு தீ சொலிப்பதுபோ லிருந்தது. எனக்கே யதைக் கண்ட போது பீதியுண்டாகிவிட்டது. அவள் எனக்கு நன்மை செய்யவே துணிந்திருக்கிறாள். என்ற உண்மை யெனக்குப் புலப்பட்டிராவிட்டால் அந்த இரண்டு ஆடவர்கள் செய்கையால் எனக்குண்டான பீதியைக் காட்டினும் இவள் தோற்றத்தால் மிக்க பீதியடைந்து விட்டே யிருப்பேன்.

அவள் அவ்வாறு துணிரத்தோடு கூறியதே இரண்டொரு விநாடிக்குள் அவள் கட்டளைப்படி யாவும் நடந்து விட்டன. கதவு திறக்கப்பட்டன. இராந்தல் கொளுத்திக் கொண்டு வரப்பட்டது. லீலா என்னை நோக்கி "இப்போது நீர் செல்கிறீரா? நான் பின்னால் வருகிறேன்" என்றாள். நான் "நீ வராமல் நான் தனியாகச் செல்ல மாட்டேன்" என்றேன்.

அச்சமயம் மூத்தவன் "ஆனால் பணம்?" என்றான்.

அப்பெண் "நான் திரும்பி வரும்போதுதான் அதைக் கொடுப்பேன்" என்றாள்.

* * * * *

* * * *

லீலாள் என் கரத்தைப்பற்றி வெளியில் இழுத்துச் சென்றபோது என் தேகத்தில் மின்னல் பாய்ந்தது போலிருந்தது. இருவரும் வெளியில் வந்ததும் கதவை லீலாள் மூடிவிட்டாள். அங்கிருந்து நாங்கள் பாதையில் பிரவேசித்ததும் லீலாள் இலாந்தரைக் கையில் எடுத்து வந்தாள். இன்றேல் என்வரையில் வழியறிவது கஷ்டம். ஏனெனில் பயங்கரமான இருள் எங்கும் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது. மழை நெற நெற வென்று அடித்தது. என் கூட வரும் பெண்ணின் அழகு அவ்வளவாய் என் மனதைக் கவரவில்லை. ஆனால் அவளுடைய துணிகரமான மனோ வல்லமையே யென் மனதைக் கவர்ந்துகொண்டது. காற்றின் வேகமும் இருளும் மழையும் அவளுக்கு உதவிசெய்வது போலவே தோன்றின. அவள் அதிதுரிதமாய் நடந்தாள்

இருவரும் கொடிவழியை விட்டுப் பெரிய பாட்டையில் சேர்ந்ததும் அவள் நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள். ஹோட்டலில் இருந்த இரண்டுபேரும் அக்கட்டிடத்தின் வாயிற்படியில் நின்றுகொண் டிருந்தார்கள். மறுவிநாடி அவர்கள் இருட்டில் பாய்ந்து எங்களை நோக்கி வரத் தொடங்கினார்கள். லீலாள் ஒ என்று மெதுவாய்ச் சத்தமிட்டதும் அருகிலிருந்த மரத்தினருகில் ஓடினாள். நானும் பின்னால் ஓடினேன். அம்மரத்தடியில் என் குதிரை ஆயத்தமாய் சேணம்போட்டு கட்டப்பட் டிருந்ததைக் கண்டதும்

எனக்கு அவளுடைய புத்தி சாமார்த்தியத்தைப் பற்றிப் பின்னும் வியப்பாய் விட்டது.

அவள் குதிரையை மரத்தினின் றவிழ்த்து விட்டு இராந்தலேச் சேணத்தின் முனையில் கட்டிவிட்டு ஏறு என்றாள். நான் உடனே யேறிக் கொண்டேன். அப் பெண் குதிரையை ஒருதட்டு தட்டிவிட்டதும் ஒரே பாய்ச் சலாகப்பாய்ந்து என் பின்னல் ஏறிக் கொண்டாள். இவை யாவும் ஒரு விநாடியில் முடிந்து விட்டது. குதிரை பாதை வழியே துரிதமாகச் சென்றது.

திடீலென்று அவள் நாம் நிற்கவேண்டும் என்றாள். நான் உடனே குதிரையை நிறுத்தி விட்டேன். அச்சமயம் நான் திரும்பிப் பார்த்தபோது அவள் தந்தையும் தமை யனும் துரிதமாக வருவதைக் கண்டேன். அவள் சட் டென்று இறங்கு என்று கூறிக் கீழே குதித்தாள். நானும் இறங்கி விட்டேன். அவள் என் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு குசு குசு வென "அவர்கள் தீபத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு அத்திக்கே செல்வார்கள்" என்று கூறிவிட்டு என்னை நேர் மாறான திக்கில் அழைத்துக்கொண்டு துரிதமாக நடந்து கொண்டே "நீர் என்னை நம்பினல் நான் உம்மைச் சீக்கிரத்தில் ஒரு விடத்தில் அழைத்துக் கொண்டு போய் விடுவேன்" என்றாள்.

நான் "நீ என் விஷயத்தில் மிக்க அன்பு காட்டுகிறாய். எனக்காக நீ இத்தகைய கஷ்டங்களுக்கும் ஆபத்துக்கும் உட்படுவானேன்?" என்றேன். அவள் ஒரு பதிலும் கூறாமல் என்கரத்தைக் கெட்டியாகப் பற்றியதையும் விடாமல் துரிதமாக நடந்தாள். சற்று தூரம் சென்றபோது காற்றுக்கும் மழைக்கும் எதிர் வாட்டில் செல்வதால் எனக்கு மூச்சுவாங்கிவிட்டது. லீலாள் திடீலென்று நின்று, தாழ்ந்த குரலாய் ஆனல் உறுதியான மொழி

களாய் "நாம் பயங்கரமான ஆழ்ந்த பாதாளத்தின் ஓரத்தில் நிற்கிறோம் என்பது உமக்குத் தெரியுமா? இங்கிருந்து அது கால்மைல் தூரம்வரையில் செல்கிறது. இத்தகைய இருட்டான இரவில் ஒருவன் குதிரையேறி யிவ்வழியாக வருவானுயில் அவனும் குதிரையும் பாதாளத்தில் வீழ்வது சாதாரணம்" என்றாள்.

அதைக்கேட்டதே நான் ஏதோ ஒரு பெரிய பயங்கரமான ஆபத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டதுபோல் என் மனதில் புலப்பட்டு என் தேகம் நடுங்கியது. அவள் கூறியதில் ஏதோ கருத்திருப்பதாகத் தோன்றியது. நான் "அப்படியாயின் இது மிக்க அபாயகரமான பாதை" என்றேன். ஆம் மிக்க அபாயகரமானதே யென்றாள்.

நாங்கள் எவ்வளவு தூரம் சேறும் புல்லும் நிறைந்த அப்பாதை வழியாகச் சென்றோமோ எனக்குப் புலப்படவில்லை. நெடுந்தூரம்போல் தோன்றியது. சுமார் முக்கால் மைலுக்கதிகமிராதென்று நினைக்கிறேன். கடைசியில் ஆ. இதோ வந்துவிட்டோம் என்று கூறிக்கொண்டே நின்றாள். நான் நிமிர்ந்து பார்த்தபோது நாங்கள் தீபமில்லாத ஒரு குடிசை வீட்டின் முன் நிற்கிறோம் என்று தெரிந்தது. காற்று மழையில் அடிபட்டுத் தேகமுழுமையும் நனைந்து சேற்றில் நடந்து காலோய்ந்திருப்பவர்களுக்கு அச்சமயம் அக்குடிசை யொருமாளிகைபோல் தோன்றியது.

இருவரும் இரண்டொரு நிமிடம் வெளித்தாழ்வாரத்தில் நின்றபின் லீலாள் தடாலென்று கதவைத் தட்டிவிட்டு "இங்கு நமக்கு அடைக்கலம் கிடைக்கும்" என்றாள். அவள் கூறியது உண்மையே. இரண்டொரு நிமிடங்களில் வயது முதிர்ந்த ஒரு ஆள் தீபத்தோடு வந்து கதவைத் திறந்தான். சற்று நேரத்திற்குள் நாங்கள் அங்கிருந்த புருடன் மனைவியோடு நன்றாக எரியும் நெகிடித்

தீயினருகில் உட்கார்ந்தோம். ஆபத்து நீங்கி க்ஷேமமான இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தோம் என்று தெரிந்ததே அந்தத் தீரமான பெண் எனக்காகச் செய்தகாரியங்களெல்லாம் என் மனதில் தோன்றின. நான் அவளை ஏற இறங்க நோக்கினேன். அப்போதுதான் அவள் உருவத்தை நன்றாய்க் கவனித்தேன். அவளுக்கு வயது பதினாறுக்குமேல் ஆகவில்லை யெனினும் அவள் முகவிலாசமும் தேஜசும் மிக்க வியப்பளித்தன. அவள் கூந்தலிலுள்ள ஈரத்தை யுலர்த்திக்கொண் டிருந்தவள் நிமிர்ந்து என் முகத்தை நோக்கியபோது நான் தலையைக் குனிந்து வந்தனமளித்துப் பிறகு என் நன்றியை வாக்கால் வெளியிட முயன்றபோது, அவள் சட்டென்று நிமிர்ந்து "நான் உமக்கு ஒன்றும் செய்துவிடவில்லை. நான் என் கடமையையே செய்தேன். அதில் ஜெயமடைந்தேன் என்பதற்காகச் சந்தோஷப்படுகிறேன்" என்று கூறிவிட்டுப் பிறகு மெதுவாய், "அய்யா! தாங்கள் என் நடக்கைக்காக நன்றி பாராட்டுவதாயின் ஹோட்டலில் இப்போது நடந்த சங்கதிகளை ஒருவரிடமும் வெளியிடாது இரகசியமாய்க் கருத வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்" என்றாள்.

உடனே அங்கிருந்தபோது என் மனதிற்பட்ட ஒருவித சந்தேகம் கவனத்திற்கு வந்தது. நான் உடனே என் ஜேபியில் கையிட்டுப் பார்த்தேன். என்னிடமிருந்த நோட்டுகள் உண்டிகள் அடங்கிய கட்டு அடியோடு போய் விட்டது. நான் ஜேபியில் கையிட்டுப் பார்த்ததை அவள் பார்த்துக்கொண் டிருந்தும் சற்றும் தடுமாற்றமுறவில்லை. "நான் கோரியபடி செய்வதாயின் என் மனக்கலக்கம் நீங்கும்" என்றாள். நான் என் கையைச் சேபியிலிருந்து எடுத்து வெறுங்கையைத் 'தடவி ஒன்றும் சொல்லாமல் பேசாமலிருந்தேன்.

அப்பெண் "நீர் ஏதேனும் இழந்துவிட்டீரோ? உட்சட்டைச் சேபியில் நன்ருய்ப் பாரும்" என்ருள். நான் அவ்வாறே பார்த்தபோது திருப்தியோடு கரத்தைவெளியிலெடுத்தேன். ஏனெனில் நோட்டுகள், உண்டிகள் யாவும் அதிலிருந்தன. "நீ கோரியபடி நடப்பதாக நான் வாக்குத் தத்தம் செய்கிறேன்" என்றேன். லீலாள் "ஆயினும் ஒரு உண்டி காணுமலிருக்கும். அது எவ்வளவு தொகைக்கோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனுல் ஏதேனுமொன்றையிழக்கவேண்டியது அவசியமாக விருந்தது" என்ருள்.

நான் "நான் உன் புத்தி சாமார்த்தியத்திற்கு மெச்சிக்கொள்வதோடு உன் தீரமான நடக்கைக்காக நான் உன்னை யதிகமாகப் புகழ்கிறேன். நீ மிக்க பெருந்தன்மையுடைய மாது" என்றேன்.

14—வது அத்தியாயம்.

பூபாலப்பிள்ளையின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி:—

நான் கூறிய நன்றியான வார்த்தைகள் அவளுக்கு வருத்தமுண்டாக்கின போல் புலப்பட்டது. ஏனெனில் அவள் உடனே என்னை நோக்கி "அவர்கள் இத்தகைய காரியத்தைச் செய்ய முயன்றது இதுதான் முதல் தடவை. முன் இரண்டொரு முறைகளில் பிரயாணிகளின் பொருள்களை யபகரிக்கமட்டுமே முயன்ருர்கள். ஆனுல் இதுகாறும் பிராணஹானிசெய்ய எத்தனித்ததில்லை. இப்போது உம்மைக் கொலை செய்ய எண்ணிவிட்டார்கள். நீர் உமது படுக்கையறையில் உம்மிடமிருக்கும் பையை வெளியிலெடுத்து அதிலுள்ள நோட்டுகள் உண்டிகள் முதலியவற்றையெடுத்துப் பார்த்தபோது அவர்கள் கதவில் செய்து வைத்திருக்கும் ஒரு துவாரத்தின் மூலமாய் நோக்கி

ளூர்கள். அவற்றைக் கண்டதே அவர்கள் பணவெறிகொண்டார்கள். அவர்கள் உம்மிடமுள்ள பொருளை யெடுத்துக்கொண்டு உம்மைக்கொன்று உம்மையும் உமது குதிரையையும் நான் காட்டிய பாதாளத்தில் தள்ளிவிட எண்ணினூர்கள். நான் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்டேன். ஆகையால் அவர்கள் உமது குதிரைக்குச் சேணம் கட்டும்போது நான் உமது அறைக்கு வந்து உம்மிடமிருந்த பணத்தையெடுத்துக்கொண்டேன். ஏனெனில் அது உம்மிடமிருக்குமட்டும் உமக்கு ஆபத்தே. நான் உமக்குத் தெரியாமலே யதையெடுத்துக்கொண்டேன். ஏனெனில், அவர்கள் குற்றத்தை வெளியிடாமல் மறைக்க முயன்றேன். அவர்கள் என் தந்தையும் தமையனும் என்று தாங்கள் அறியவேண்டும்'' என்றுள்.

நான், அவர்களை நான் காட்டிக்கொடுக்க மாட்டேனென்று கூறினேன். அவள் புன்னகையோடு என்னை நோக்கினுள். ஆனுல் அவள் பார்வையால் அவள் விஷயத்தில் நாம் இரக்கம் கொள்ளவேண்டும் என்றே யெனக்குப் புலப்படது. அதன்மேல் நான் ''உன்னுடைய நிலைமை மிக்க கஷ்டமானது போல் காண்கிறது. உன் வாழ்நாள் மிக்க தொந்தரையுடையதாக விருக்கவேண்டும்'' என்றேன்.

அவள் ஒருவிதப் பிரகாசம் பொருந்திய பார்வையாய் என்னை நோக்கி ''நான் கஷ்டப்படவே பெண்ணுகப் பிறந்தவள். ஆனுல்....'' என்று அதற்குமேல் ஒன்றும் கூருமல் பேசாமலிருந்துவிட்டாள். அச்சமயம் அவள் தேகத்தில் மின்சாரம் பாய்ந்ததுபோல் ஒரு நடுக்கம் தோன்றியது. ஆனுல் அது குற்றம் செய்தவர்களுக்குத் தோன்றும் குறியல்லவென்று நான் உணர்ந்தேன். ஏனெனில் அவள் கூறிய அவ்வார்த்தைகளில் ஒவ்வொன்றும் அவளுடைய

இருதயத்திலிருந்து சொட்டப்பட்ட இரத்தத்துளிபோ லிருந்தது.

அதைக் கேட்டபோது என் மனம் மிக்க இரக்க மடைந்ததால் நான் "அப்படியாயின் நீ. அய்யோ கடவுளே ...." என்பதற்குள், அவள் மிக்க துரிதமாகவும் துணிகரத்தோடும் "சில சம்பவங்கள் இயற்கையாகவேற் பட்ட பாசபந்தத்தைக்கூட அடியோடு முறித்து விடத் தக்கவைகளாகவிருக்கின்றன. என்னை மிக்க அவமானமும் பாபமுமான வழியில் இழுத்துக்கொண்டு செல்லும் விஷயத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்ற விதி இல்லை. இப்போது நாமிருவரும் விட்டு வந்த அந்த விடத்திற்கு நான் மறுபடி யொருபோதும் செல்லேன்" என்று மிக்க நிதானமாகவே யொரு சாதாரணமான விஷயத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறவள்போல் கூறினாள்.

இம்மொழிகளைக் கேட்டபோது என் மனோ நிலைமை யெவ்வாறு இருந்திருக்குமென்பதை நீங்களே சிந்திக்கலாம். எனக்காக உதவிசெய்யக் கருதியவள், என் பிராணனையே காப்பாற்றியவள், எனக்காக இத்தகைய கஷ்டங்களை யனுபவித்தது போதாமல் உலகில் ஒருவர்க்கு மிக்க நெருங்கிய சுற்றமாகிய தந்தையையும் தமையனையுமே யடியோடிழந்துவிட நேர்ந்ததெனின், அதைக் கேட்ட என் மனம் எத்தகைய நிலைமையை யடையும்? நான் "அந்தோ! அப்படி நீ கருதுவதாயின் நீ எங்குச் செல்வாய்? என்ன செய்வாய்?" என்று வினவினேன். அவள் மௌனமாயிருக்கவே நான் பின்னும்கூற முயன்று "நீ வாலிப வயதுடையவள்...." என்றேன்.

அவள் உடனே "அதோடு நல்ல தேக பலமும் தைரியமுமுடையவள். தாங்கள் எனக்காக அஞ்சவேண்டாம்" என்றாள். அச்சமயம் அவளிடமுண்டான புன்

186525

னகை இளஞ்சூரியனது பிரகாசம்போ லிருந்தது. அந்த இரவு நான் அதைப்பற்றி வேறொன்றும் பேசாமலிருப் பதே நலமென்று கருதி அவ்வாறே யிருந்துவிட்டேன்.

மறுநாட்காலை அவள் சமையலறையில் ஒரு புத்த கத்தை வாசித்துக்கொண் டிருக்கும்போது கண்டேன். அப்புத்தகம் அவள் நிலைமைக்கு மேலானதாக விருந்த தோடு, அவள் வயதிற்கும் மிஞ்சியதாகவிருந்தது. அதைக் கண்டதே அவளுக்குக் கல்வியில் மிக்க ஆவலிருக்கிற தென்று எனக்குத் தோன்றவே "உனக்கு இன்னும் கல்வி கற்கப் பிரியமோ" என்று வினவினேன். உடனே அவள் முகத்திலுண்டான பிரகாசம் பொருந்திய பார்வையே வார்த்தைகளைவிடத் தெளிவான விடையாகவிருந்தது.

ஆயினும் அவள் "நான் அறிந்த பல பெண்கள் எதை யறியவேண்டுமென்று கல்வி கற்கிறார்களோ அத்தகைய கல்வியை நானும் கற்றால் அதுவே எனக்குப் பூரண திருப்தியையளிக்கும்" என்றாள். அவள் மொழிகளைக் கேட்டதே "ஆகா! அவள் நமக்காக எடுத்துக்கொண்ட கஷ்டங்களுக்கும், துணிந்து நுழைந்த ஆபத்துகளுக்கும் நாம் ஒருவாறேனும் நமது நன்றியை வெளியிட ஒரு சந் தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறதென்று என் மனதிற்பட்டது. அதனால் எனக்குண்டான சந்தோஷத்தை நான் இத் தகையதெனக் கூறுவது அனுவசியம். நான் மிக்க கஷ்டத் தின்மேல் என் உதவியால் கல்வி கற்குமாறு அவள் சம் மதிக்கும்படிச் செய்தேன். அதை விவரமாகக் கூறுவது அவசியமல்லவென்றே கருதுகிறேன். இதனால் அவள் தன் பிராணனுக்கே துணிந்து என் பிராணனைக் காப்பாற் றிய உதவிக்குச் சற்றேனும் நாம் ஈடு செய்ததாகவாகும் என்று என் மனம் கொஞ்சம் சந்தோஷமடைந்தது.

அத்தகைய கல்வி தனக்குப் பிற்காலத்தில் உலக

வாழ்க்கைக்குப் பேருதவியாகு மென்பது அவளுக்கு நன்ருய்த் தெரியும். அதோடு அவள் அவ்வாறு கல்விகற்பதற்கு நான் உதவி செய்வதாயின் எனக்கு எத்தகைய சிரமமும், பணச்செலவு மிருக்கும் என்பதை யவள் உணர்ந்தேயிருந்தாள் என்று நான் அறிந்து கொண்டேன். அவள் யாவும் உணர்ந்திருப்பதால் அவளை யந்த ஏற்பாட்டிற்கு ஒப்பும்படிச் செய்ய நான் மிக்க பிரயாசப்பட வேண்டியதாகவே யிருந்தது. ஆயினும் கடைசியில் அவள் தேரூரிலுள்ள ஒரு பாடசாலையில் போய் வாசிப்பதென்றும், அங்குப்போய்ச் சேரவேண்டிய காலம் வரையில் மேல் வனம் என்ற விடத்தில் ஒரு தொழில் செய்து தன் உடைகளுக்கு வேண்டிய பொருளைச் சம்பாதித்துக் கொள்வதென்றும் முடிவு செய்துகொண்டோம். அப்பாடசாலையின் பிரதம உபாத்தினி எனக்கு மிகவும் வேண்டியவள். இந்த ஏற்பாடு முடிந்த பின்பு நான் அவளை யந்தக் குடிசை வீட்டிலிருந்த வயோதிகத் தம்பதிகளிடம் ஒப்பித்து விட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டேன். அப்பாடசாலையில் கல்வியோடு போசனமு மளிப்பார்கள்.

அக்காலத்தில் நான் மிக்க அஜாக்கிரதையாக நடப்பவன். ஆயினும் நான் அப்பெண்ணுக்குக் கொடுத்த வாக்குத் தத்தத்தை யப்படியே நிறைவேற்றினேன். அப்பாடசாலையில் அவள் மூன்று வருடம் வாசிக்கும்படியாய் ஏற்பாடு செய்ததோடு அப்பாடசாலையின் காரியஸ்தியாகிய பிரதம உபாத்தினி மூலமாய் அவளுக்கு வேண்டிய யாவும் உபகரிக்க ஏற்பாடு செய்தேன். அவ்வுபாத்தினி அவள்மேல் மிக்க அன்புடையவளானுள். எனக்கு அதனுல் யாவும் சுலபமாகவே யிருந்தது. அப்போதைக் கப்போது ஒரு உண்டி யெழுதியனுப்பிவிட வேண்டியதே. அவ்வளவு தான் எல்லாவேலையும் நடந்தேறிவிடும். இதையேன்

கூறுகிறேனென்றால் அதற்காக நான் கொஞ்சம் சிரமமெடுத்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தாலும் என் காலத்தில்கொஞ்சமேனும் செலவழிக்க வேண்டியிருந்தாலும் நான் அதில் பிரவேசித்திருக்க முடியாது. ஏனெனில் நான் நகருக்குத் திரும்பி வந்ததே என் சுற்றத்தாளாகிய பங்கஜத்தினிடம் நட்பு அதிக நெருக்கமாய் விட்டது. அவள் சம்பந்தமல்லாத வேறெந்த வேலையிலும் நான் பிரவேசித்திருக்க மாட்டேன். அச்சமயம் வேறெதிலும் என் மனம் செல்லவில்லை.

இவ்வாறு இரண்டு வருடங்கள் கழிந்தன. பங்கஜத்தினிடம் நான் அடிமையாய் விட்டேன். ஆயினும் மணம் புரிந்து கொள்வதாக எங்களுக்குள் ஒப்பந்தம் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. என் தந்தையின் உறுதியான ஆக்ஷேபணையே யதற்குப் போதுமான தடையாயிருந்தது. ஆனால் ஒருவித நிபந்தனையிருந்தது. அது எப்படியேனும் ஒரு நாளைக்கு என் எண்ணம் நிறைவேற வழியுண்டாக்கி விடுமென்று நான் ஆசையோடு நம்பியிருந்தேன். ஆனால் என் தந்தையின் கருத்தை நான் அறிந்து கொள்ளவில்லை. அப்போது அவர் சுகவீனமாகவிருந்ததால் இரண்டு மாதங்களில் அவர் வியாதியதிகரித்து இறந்துபோனார். அவர் என் நடக்கைகளின்மேல் கண் வைத்திருந்ததோடு என் அந்தரங்க எண்ணங்களையும் அறிந்துகொண் டிருந்தார். அவர் வார்த்தைகள் என்னைத் திப்பிரமையடையச் செய்தன. நான் அவருடைய ஏகபுத்திரன். மரணத் தறுவாயில் அவர் என்னிடம் பின்வருமாறு கூறினார்:—

"நீ எனக்குள்ள ஒரே புத்திரன். உன்னை என்போல் செல்வானாகவும் சுயாதீன புருடனாகவும் இருக்கச்செய்ய வேண்டுமென்பது என் மனப்பூர்வமான பிரியம். ஆனால் நீ யென் மனதிற்கு முற்று விரோதமும் சற்றும் ஒவ்வாதது

மான ஒரு காரியத்தைச்செய்ய எண்ணங்கொண் டிருக்கிருய். சிறிய அல்லது பெரிய தந்தையின் மகளைக் கலியாணம் செய்வது கடவுளுக்குப் பிரியமல்லாததும் மனதிற் கொவ்வாததுமான காரியம். மேலும் அது மிக்க துன்பத்தையும் பல தீமைகளையுமே விளைவிக்கும். நீ பிடிவாதமாக அவ்வாறே செய்வதாயின் என் ஆஸ்தி முழுமையும் வேறு யாருக்கேனும் வைத்து விடுவேன் " என்ருர்.

அந்தோ இது மட்டுமல்ல. அவர் என் உள் எண்ணத்தைப்பற்றி ஒருவாறு ஊகித்துக்கொண்டவர்போல் நான் காதலித்த பெண்ணை மணம் செய்யாதபடி செய்ததோடு நிற்காமல் "நான் இறக்கு முன்பே நீ மரியாதையான ஒரு பெண்ணை அவசியம் மணம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். உன் பார்வைக்குப் பிரியப் படுகிறவளும் எள்ளளவு சந்தேகமுமில்லாத கற்புடையவளுமாகிய எவளையாகிலும் மணம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். அவள் செல்வவதியாகவேனும் நமது புராதன வமிசத்தைச் சேர்ந்தவளாகவேனும் இருக்கவேண்டியது அவசியம் என்று நான் கூறவில்லை. அவள் நல்லவளாகவும் கற்புடையவளாகவும் நம் சுற்றத்தைச் சேராதவளாகவும் மட்டும் இருந்தால் நான் உங்கள் இருவர்க்கும் பூரண ஆசிர்வாதமளிப்பேன்" என்று கூறினர்.

இந்த எண்ணம் அவர் மனதை யுறுதியாய்ப் பற்றிக் கொண்டது. அதை யவர் விடும்படி செய்வதெனில் சாத்தியமல்ல வென்று எனக்குப் புலப்பட்டது. நான் கூறிய ஆக்ஷேபனைகளுக்கெல்லாம் அவர் ஒரேயொரு வார்த்தை மட்டுமே விடையாகக் கூறினர். அதாவது "நீ யாரை மணம் புரியவேண்டு மென்பதைப்பற்றி நான் ஒருவரையும் குறிக்கவில்லை. இன்ன குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவளாகவிருக்கவேண்டும், இன்ன தேசத்தவளாக விருக்க

வேண்டும் என்பனவாதி நிபந்தனை யொன்றுமே கூற வில்லை. உனக்கு ஒரு மாத தவணை யளிக்கிறேன். அந்த ஒரு மாதம் முடிவதற்குள் நீ மணம்புரிய விரும்பும் மண மகளை யென் எதிரில் அழைத்து வந்து நிறுத்தாவிடில், மரணத்தறுவாயிலிருக்கும் என் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்யத் தக்க ஒருவனுக்கு என் ஆஸ்தியை யளித்து விடு வேன். இவ்வளவே முடிவான வார்த்தை'' என்றார்.

ஒரே மாதந்தானிருக்கிறது. நான் என் சிநேகிதர் களின் வீடுகளுக்கு வரும் மணமாகாத பெண்களையெல்லாம் பார்த்தேன். என் மனம் சோர்வடைந்தது. ஒருத்திமேல் உண்மையில் காதல் வைத்துக்கொண்டு வேறொருத்தியை மணம் செய்து கொள்வதா என்று சிந்தித்தேன். அது முடியாத காரியமென்று என் மனதிற்பட்டது. அங்கு நடமாடும் பெண்களைப் போன்றவர்கள் தாங்கள் மணம் புரிய ஒப்பும் கணவர்களிடமிருந்து பிரதி பலனாக எதை யேனும் எதிர் பார்ப்பார்கள். ஒருபெண் ஒருவனை மணம் புரியச் சம்மதிக்கும்போது தான் அவனுக்கு ஒரு பெரிய கௌரவத்தை யளிப்பதாகக் கருதிவிடுகிறாள். முக்கியமாய் உயர்ந்த அந்தஸ்திலுள்ள குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பெண் கள் அவ்வாறு அதிகமாகக் கருதுகிறார்கள். அதற்குப் பிரதிபலனாக ஒன்றை யெதிர்பார்க்கிறார்கள். எதை? செல் வத்தை யெனின் செல்வம் அவர்களிடமிருக்கிறது. அந் தஸ்தென்றாலோ அதுவுமிருக்கிறது. மற்றபடி அவர்கள் எதிர் பார்ப்பது எது எனின் கலப்பில்லாத உண்மை யன்பே. அதை நான் இன்னொருத்திமேல் வைத்திருக்கி றேன். இவையாவும் சிந்தித்ததும் நான் வெறுப்போடு அந்த இடங்களை விட்டுத் திரும்பி விட்டேன்.

பங்கஜமோ மிக்க பெருமையுடையவள். அவள் என் மேல் விசுவாசம் வைத்ததுபோல் என் செல்வத்தின்

மேலும் அந்தஸ்தின் மேலும்கூட ஆசைவைத்திருந்தாள். அவளிடம் நான் இதைப்பற்றிக் கூறியபோது அவள் நீ யுன் ஆஸ்தியை யிழக்காததற்காக வேறொரு மாதை மணம் புரிவதாயின் அப்படியே செய்துகொள்; ஆனால் என் சிநேகிகளில் எவளையும் மணம் புரியலாகாது. என் சம அந்தஸ்துள்ள சிநேகிகளில் எனக்குப் போட்டிக்காரி யேற்படலாகாது. நீ மணம்புரிந்துகொள்பவன் சாதாரண மானவளும் என்னிலும் தாழ்ந்த நிலைமையிலுள்ளவளுமாக விருக்கவேண்டும். ஆயினும் குடும்பப் பெயரைக் கெடுத்து விடாதே'' என்றாள்.

இதற்கிடையில் நாட்கள் கழிந்துகொண்டே சென்றன. நான் அந்த விவகாரத்தைச் சற்று மறக்கலாமென்றாலும் நான் தினம் வீடு வரும்போது என் தந்தை என் முகத்தைப் பார்க்கும் கூர்மையான பார்வை எனக்கு அதன் நினைவையூட்டி விடுகிறது. என் நிலைமை, நேராகத் தலையில் இறங்கி நசுக்கிவிடப் போகும் ஒரு பெரிய எந்திரத்தின் கீழ் நின்றுகொண்டு தப்பவழியில்லாமல் தவிக்கும் ஒருவன் நிலைமைபோ லிருந்தது.

இவ்வாறிருக்கையில் இந்த விவகார சம்பந்தமாய் லீலாளின் நினைவு எனக்கு முதல் முதல் எப்போதுதித்த தென்பது எனக்குத் தெரியவில்லை முதலில் நான் அந்த உத்தேசத்தை வெறுப்போடு நிராகரித்து விட்டேன். ஆயினும் அவள் நினைவும் அவளை மணம்புரிவதற்கு அனுகூலமான பல காரணங்களும் அடிக்கடி என் மனதில் உதித்துக்கொண்டே யிருந்தன. கடைசியில் அதையே இந்த ஆபத்தினின்றும் தப்பப்புகலிடமாகக் கருதவேண்டியதாயிற்று. அவள் ஒருவிதமான மாதேயாயினும் அவள் தான் நான் மனம் புரியவேண்டியவள் என்று புலப்பட்டது. அவள் கள்ளர்களோடு, கொலை பாதகர்களோடு

சம்பந்தப்பட் டிருக்கிறாள் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இப்போது அவள் அத்தகைய சுற்றத்தாரிடமிருந்து அடியோடு பிரிந்துவிட்டாள். மறுபடி அவர்கள் தன் இருப்பிடத்தையறிந்து வராதபடி பிரிந்து விட்டாள். மேலும் அவளுக்கு நான் நன்றி பாராட்டவேண்டியவனாயிருக்கிறேன். அவள் சுபாவப்படி ஒரு கேள்வியும் கேட்கமாட்டாள். நான் செய்யவேண்டியவை யனைத்தும் கூடி ஒரு பெரிய மனிதனாகிய நண்பன் எவ்வளவு அன்புடன் கவனிப்பானோ அவ்வளவு கவனித்தால் போதும். அவள் மனதிற்கு விருப்பமில்லாதவளல்ல. வனப்பில்லாதவளுமல்ல. உயர்ந்த அந்தஸ்திலிருக்கும் பெண்களிடமுள்ள ஒருவித பெருமையும் அகங்காரமும் பொருந்திய பாவனைகள் அவளிடமில்லை. சே! அகங்காரம் பொருந்திய பாவனைகளையுடைய பங்கஜத்தையேனும் அவள் போன்ற அவள் சினேகிதிகளில் ஒருத்தியையேனும் மனைவியாய்க் கொள்வதைவிட அழகுடையவளும் நம்மிடம் வணக்கமுடையவளுமானவளை மணம்புரிவதே உசிதம் என்று எனக்குப் புலப்பட்டது.

என் மனதில் இத்தகைய ஒருவிதமான தீர்மானம் ஏற்பட்டதே லீலாளைப்போய்க் காண்பதென்று தீர்மானித்தேன். அன்று அச்சிறு குடிசை வீட்டில் அவளைவிட்டுப் பிரிந்தது முதல் இதுகாறும் நான் அவளைச் சந்தித்ததில்லை. ஆனால் அவளை நேரில் கண்டபோது நான் திடுக்கிட்டு விட்டேன். அவள் மிக்க நன்றியறிதலோடு என்னை வணக்கமாக வரவேற்பாளென்று நான் எதிர்பார்த்தேன். என் மனதில் கோபம் ஜனித்தது. அரை நிமிடம் அவளை உற்று நோக்கினேன். நாம் மோசம் போய்விட்டோம், ஏமாற்றப் பட்டோம் என்று கருதினேன். ஆனால் அச்சமயம் அவள் முகத்தில் ஒருவிதப் புன்னகை தோன்றியது. அது என்னை

வேண்டிக்கொள்வதுபோ லிருந்தது. அவள் என் மனக் குழப்பத்தை யுணர்ந்து கொண்டாள் என்று எனக்குப் புலப்பட்டது. அவள் நகை என் மனதிற்கு இனிமை யளித்ததோடு என்னை வேண்டிக்கொள்வது போலிருந் தது. அந்த நகைப்பு என் மனதை யொரு தீர்மானத்திற் குக் கொண்டுவந்து விட்டது.

பத்துத்தினங்களுக்குள் அம்மாது என்னை மணம் புரியும்படி நான் எப்படிச் செய்தேனே அது எனக்குத் தெரியாது. நான் அவளுக்குச் செல்வமளிப்பதாகவாவது உயர்ந்த அந்தஸ்தில் அவளை யமர்த்துவதாகவாவது கூறவேயில்லை. அவ்வாறு நான் கூறத்தக்கவனே கூற வேண்டிய சந்தர்ப்பமும் இருந்தது. ஆனல் எதுவோ என் மனதிலிருந்துகொண்டு அப்படிக் கூறவொட்டாதபடி தடுத்து விட்டது. பணம் அல்லது உயர்ந்த அந்தஸ்தின் ஆசையைக்காட்டி அவளை மனைவியாக விலைக்கு வாங்க லாகாதென்று எனக்குள் உண்டான ஒரு அபூர்வ உணர்ச்சி யால் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். என் தந்தையின் ஆஸ் தியைப் பற்றியாவது, நான் சில நிபந்தனைகளின்படி நடக்காவிடின் அதை யிழந்து விடுவேன் என்பதைப் பற்றியாவது, நான் அவளிடம் கூறவேயில்லை. ஆயினும் அவள் என்னை மணம்புரியச் சம்மதிக்கச் செய்துவிட் டேன். கடைசியில் நாங்கள் இரகசியமாகத் தேரூரில் மணம்புரிந்து கொண்டோம். எங்கள் கலியாணம் மிக்க அடக்கமாகவே நடைபெற்றது. அச்சங்கதி யெப்படி வெளிவராம லிருந்துவிட்டதோ எனக்குச் சற்றும் புலப் படவே யில்லை. அச்சமயம் அதை மறைப்பதற்காக நான் உண்மையில் விசேஷ சிரத்தை யொன்றுமே யெடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனல் அவ்விவகாரம் முடிந்த பின் என் மனதிற்குப் பாஷாணம்போல் தோன்றிய வெறுப்

பாகிய அவ்விஷயம் வெளிவராதபடி யதை யடக்கிவிட என்னால் கூடிய முயற்சியை செய்தேன் என்பது உண்மையே.

கலியாணச் சடங்கு முடிந்ததும் முதலில் நான் செய்த முயற்சி அவளை இந்திரபுரியில் இதே வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டுமென்பதே. நான் முதலிலேயே "உனக்கு கலியாணத்தின் கேளிக்கையாவது ஆடம்பரங்களும் சந்தோஷங்களுமாவது கிடைக்கா. மணக்கோலத்தை விட்டதே, மரணத்தறுவாயில் இருக்கும் என் தந்தையின் முன் நாம் இருவரும் சென்று அவர் ஆசியைப் பெறவேண்டும்" என்று தெளிவாய்க் கூறிவிட்டேன். அவள் ஒரு விதமான புன்னகையோடு என் வார்த்தைகளை யேற்றுக் கொண்டாள்.

ஆனால் மணம் முடிந்தபின் நான் என் மனைவியை யழைத்துக்கொண்டு என் தந்தையிடம் செல்லும்போது என் மனதிலிருந்த வேதனை கடவுள் ஒருவரே யறிவார்.

15—வது அத்தியாயம்.

பூபாலப்பிள்ளையின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி:—

"என் மனதிலிருந்த வியாகூலத்தால் நான் மணம் புரிந்து என் மனைவியை யழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன் என்று என் தந்தைக்கு முன்னாடி யறிவிக்க என் மனம் உடன்படவில்லை. ஆகையால், நாங்களிருவரும் யாரோ புதுமனிதர்கள் எங்கோ விருந்து வந்தவர்கள் போல் என் தந்தை யிருக்கும் அறைக்குள் நுழைந்து அவர் எதிரில் நின்றோம்.

அங்குச் சென்று நின்றதும் நான் முதலில் கூறிய வார்த்தைகள் "அய்யா! இதோ உன் மருமகள்" என்ப

வையே. அய்யோ கடவுளே! அம்மொழிகளைக் கேட்டதே அவர் புத்துயிர் பெற்றவர்போல் எத்தகைய சந்தோஷத்தோடும் ஆவலோடும் படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்தார் என்பதையும், நாணத்தோடு கலவரமடைந்து நிற்கும் இலீலாளின் முகத்தை யெத்தகைய ஆவலோடும் உன்னிப்போடும் உற்றுநோக்கினரென்பதையும் என்னால் கூறமுடியாது. அதுமட்டுமல்ல, அவர் எத்தகைய அன்பார்ந்த ஆவலோடு தமது இருகரங்களையும் அவளை நோக்கி விரித்து என்னருகில் வா என்பதுபோல் நோக்கியதையும் அதை யுணர்ந்த இலீலாள் என் பக்கத்திலிருந்தவள் பாய்ந்து சென்றதையும், அவள் என் தந்தையின் மார்பில் அணைத்துக்கொள்ளப் பட்டதையும், என் ஆயுள் உள்ளளவும் என்னால் விவரித்து இப்படியென்று கூறமுடியாது. என் தந்தை ஒருபோதும் என்னை யம்மாதிரி யாலிங்கனம் செய்துகொண்டதில்லை. நான் சிறு வயதாயிருந்தபோது கூட அவர் என்னை மார்போ டணைத்துக்கொண்டது எனக்கு நினைவில்லை. ஏனெனில் என் தந்தை ஆசையை வெளியில் காட்டுகிறவரல்ல. வெளிக்கு அச்சத்தோடு நாம் நடக்கும்படி நடந்துகொள்வதே அவர் சுபாவம்.

அவளை நீயார், எந்த ஊர் என்று ஒன்றுமே கேட்கவில்லை நீ என் மகள் என்று மட்டுமே கூறினர். சற்று நேரங்கழித்து அவள் "ஆ! தந்தையின் அன்பு எனக்குத் தெரியாது" என்றாள். ஐயன்மீர்! நான் எல்லா உண்மையுமே கூறவிரும்புகிறேன். அக்காட்சியைக் கண்டபோது என் மனம் சந்தோஷமாவது பெருமையாவது அடையவில்லை. கடினமும் வெறுப்புமே யடைந்தது.

என் தந்தை நான் அத்தகைய மனைவியைப் பெற்றதற்காக அதிருப்தி காட்டி யிருந்தால் அல்லது அவளைப்பற்றி

கேள்விகள் கேட்டிருந்தால் நான் அந்த மனைவியிடம் நிலையான அன்பு வைத்திருப்பேன். என் தந்தையிடம் நன்றியும் பாராட்டுவேன். என் தந்தை இதுகாறும் ஒருவேளையிலேனும் பங்கஜத்தை அன்போடுநோக்கியதை நான் கண்டதில்லை ஆதலால் இந்த மனைவிமேல் பூரண அன்பு வைக்கவாவது பகிரங்கமாக அவளைப் புகழ்ந்து பேசவாவது அத்தகைய மனைவி கிடைத்தாளென்று சந்தோஷங் காட்டவாவது என் மனம் ஒப்பவில்லை. இது இயற்கைக்கு நேர் மாறான சுபாவம்போல் உங்களுக்குத் தோன்றும். நான் பங்கஜத்தினிடம் மனப்பூர்வமான அன்பு வைத்திருந்ததாலும் என் தந்தை அதற்கு இடையூறு விளைவித்ததாலுமே என்மனம் அத்தகைய மாறுதலடைந்தது.

நான் என் மனைவியை நோக்கி "நான் சற்று தனியேயென் தந்தையிடம் பேசவேண்டும் ஆதலின் நீ வெளியில் சென்றிரு" என்றேன். அவள் சென்றதும் நான் கதவை மூடி விட்டேன். கடந்த ஒரு மாதமாய் என் மனதில் அடங்கியிருந்த வேதனை எரிமலை திடீலென்று வெடித்துக் கிளம்பி அக்னிச் சுவாலையைக் கக்குவதுபோல் பொங்கி வெளியில் வந்தது. நான் என் தந்தையை நோக்கி,

"நீர் எனக்குக் கட்டளை யிட்டதுபோல் உமக்கு ஒரு மருமகளைக் கொண்டுவந்து காட்டி விட்டேன். நீர் வாக்களித்தபடி எனக்கு ஆசீர்வாத மளித்துவிடும்; நான் போய் வருகிறேன். ஏனெனில் எனக்கு அன்பில்லாத மனைவியோடு நான் வாழ மாட்டேன்" என்றேன்.

உடனே, என் தந்தை பேச வாய் திறக்குமுன் லீலாள் கதவைத் திறந்துகொண்டு எங்கள் முன் வந்து நின்றாள். ஐயோ கடவுளே அச்சமயம் அவள் முகத்திலுண்டாகியிருந்த விகாரமான மாறுதலை இப்போது நினைத்தாலும் பயமாகவிருக்கிறது. அவளுக்கு நான் அத்தகைய மன

வேதனை யுண்டாக்கியதைவிட அச்சமயம் என் அருகில் மேஜை மேலிருந்த கைத் துப்பாக்கியை யெடுத்துச் சட்டென்று அவளைச் சுட்டுவிடாமற் போனேமே என்று இப்போது கருதுகிறேன். ஆனல் அச்சமயமோ, உடாய்த் துப்பேசவே யெண்ணினேன்.

அவள் நேராய் என்னிடமும் என் தந்தையிடமும் நெருங்கி வந்து நின்று "என் செவிகளில் வீழ்ந்த சொற்கள் உண்மைதானு? உன்னிலும் அந்தஸ்தில் நான் குறைந்தவள் என்று இப்போது எனக்குத் தெரிகிறது. அப்படியிருந்தும் உன் தந்தையின் கட்டளைக்காகவா நீ என்னை மணம் புரிந்து கொண்டாய்? நீ என்னைக் காதலிக்கவில்லையே? ஒரு மாதை மணம் புரிவதற்கு முக்கியமாய் அவளுக்கு எதை யளிக்கவேண்டுமோ, எதை யளிக்காவிட்டால் அந்தமணம் கடவுளுக்கு ஒப்பாதோ மனதிற்கும் ஒப்பாதோ அத்தகைய அன்பையே யெனக்கு நீ யளிக்கவில்லையே? நான் இந்த வீட்டிலிருப்பதாயின் நீ இதை விட்டுப் போய்விட வேண்டியது அவசியமோ?" என்ருள்.

அச்சமயம் என் தந்தையின் முகத்தை நோக்கியபோது அவர் தம்மால் கூடுமானுல் பேச விரும்பியவர் போல் தோன்றியது. நான் என் மனதைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு, "நீ நான் கூறியவற்றைக் கேட்டுவிட்டதற்கு மிக்க விசனிக்கிறேன். உன் மனதிற்கு வருத்தமுண்டாக்க வேண்டு மென்பது என் கருத்தல்ல. நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. என் மனேபீஷ்டத்தை யடியோடு தடுத்துவிட்ட என் தந்தை விஷயத்தில் எனக்கு எவ்வளவு வெறுப்பிருந்தாலும் உன் மனதிற்கு வியாகுலமுண்டாக்க நான் நினைக்கவே மாட்டேன். நீ என்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டிக் கொள்கிறேன். உன்மனதிற்கு வருத்த முண்டா

வதாயின் இப்போது நான் வீட்டை விட்டுச் செல்லவில்லை யென்று வாக்குத் தத்தமளிக்கிறேன்'' என்றேன்.

ஹோ! நான் கூறிய அம்மொழிகளைக் கேட்டதும் அவள் முகத்தில் ஒருவித வெறுப்புத் தோன்றியது. நான் அவளைப்பற்றிக் கொண்ட அபிப்பிராயத்திற்கே யவள் வெறுப்புக் காட்டினாள். "அப்படியாயின் என் செவியில் வீழ்ந்த வார்த்தைகள் யாவும் உண்மையே'' என்றாள். நான் என்னையே சபித்துக் கொண்டு தலையசைத்தேன். அச்சமயம் என் தந்தை "ஐயோ! பூபாலா! பூபாலா! நான் இச்சமயத்தில் என் மருமகளை யிழந்து விடும்படி செய்யாதே'' என்றார்.

நான் படுக்கையிலிருந்து திடீலென்று வந்த அச் சத்தத்தைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தபோது லீலாள் கதவை நோக்கிப் பாதிவழி செல்வதைக் கண்டேன். நான் அவளிடம் பாய்ந்து சென்று "நீ என்ன காரியம் செய்யப் போகிறாய்?'' என்றேன். அவள் "நீ நில். புத்திரன் ஒருபோதும் தந்தையைக் கைவிடலாகாது. நம்மிருவரில் ஒருவர் இன்று இவ்வீட்டை விட்டுச் செல்வதாயின் அது நானாகவே யிருக்கட்டும். நீ என்னை மணம் புரிந்து கொள்ளக் கேட்டபோது, நான் உன்னை முதலில் என் தந்தையின் ஹோட்டலில் கண்டது முதலே உன் மேல் மனப்பூர்வமான காதல் கொண்டிருந்ததால், மிக்க சந்தோஷ மடைந்துவிட்டேன். அந்த அளவுகடந்த சந்தோஷத்தால், ஒரு பெண்ணை மணம்புரிய விரும்புகிறவன் அவசியம் கூறவேண்டிய முக்கியமான வார்த்தைகளான "நான் உன்மேல் காதல்கொண் டிருக்கிறேன்'' என்றவற்றை நீ கூறாததை நான் கவனிக்கவில்லை. அச்சமயம் என் மனதிலுண்டாகியிருந்த மகிழ்ச்சி உன் மனதிலுண்டாகவில்லை யென்பதை யுன் முகக்குறியில் கவனிக்கவும்

தவறிவிட்டேன். நான் உன்னை மணப்பூர்வமாய் நேசித்த தால் நான் உன்னை மணம்புரிந்து கொண்டு உன் மனைவி யாகப்போகிறேன் என்ற ஒன்றே என் மனதிற்குப் போதுமானதாக விருந்தது. என் கணவனே! இப்போதும் நான் உன்மேல் பூரண அன்புகொண் டிருக்கிறேன். அதனாற்றான் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோகிறேன். உனக் குச் சந்தோஷத்தை யளிப்பதாயின் இன்னும் அதிகம் செய்வேன். நான் உன்னை இக்கலியாண ஒப்பந்தத்தி லிருந்து விடுதலையே வேண்டுமாயின் செய்துவிடுவேன். ஆனால் உனக்குப் பெயருக்குமட்டும் ஒருமனைவி வேண் டும் என்று தெரிகிறது. ஆகையால் அத்தகைய மனைவி யின் ஸ்தானத்தில் நான் இருக்கிறேன். அது என் அந் தஸ்திற்கு மேற்பட்டதாயினும் அதற்கு ஒருபோதும் அவமானத்தை யுண்டாக்க மாட்டேன். ஒருகாலத்தில்— அக்காலம் வருவதாயின்—உனக்கு நான் வேண்டியிருந் தால், என் உதவியும் பணிவிடையும் உனக்குத் தேவை யென்று புலப்பட்டால், அச்சமயம் நான் உயிரோடு மட்டு மிருந்தால், இவ்வுலகத்தில் நான் உன்னிடம் வருவதை எக்காரணமும் தடைசெய்ய முடியாதென்பதுண்மை. அக் காலம் வருமளவும் நீ என்னை யெத்தகைய நிலைமையில் வைத்தாயோ அந்த நிலைமையிலிருக்கிறேன். அதாவது நான் மணம்புரிந்துகொண்ட புருடனை என் புருடன் என்று பாத்தியங்கொண்டாடாத நிலைமையில், ஆனால் அவன் பெயருக்கு அகௌரவமுண்டாக்காத நிலைமையில் இருக்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு ஏதோ ஒரு வரமளிப் பவள்போல் என்னை ஒருவிதப் பார்வையாய் நோக்கிவிட்டு நான் பிரமித்து நின்றுகொண்டே யிருக்கையில் தெருக் கதவைத் திறந்துகொண்டு மாயமாக மறைந்து விட்டாள்.

ஐயன்மீர்! அச்சமயம் நான் என் மனவுணர்ச்சியை யடக்

இக் கொண்டிருக்க முடியாமல் கூச்சலிட்டுக் கொண்டே அவளை நோக்கியோடினேன் என்று தோன்றுகிறது. அதே சமயத்தில் அந்த அறையிலிருந்து இன்னொரு சத்தம் கிளம்பியது. ஓ! அச்சத்தம் என் தந்தையினிடமிருந்து வந்தது என்று தோன்றியது. நான் திரும்பிப்போய் என் தந்தையின் படுக்கையை நோக்கியபோது அவர் மூர்ச்சையாய் விட்டிருந்தார். நான் அந்த நிலைமையில் அவரை யெப்படி விட்டுவிட்டு அப்புறம் செல்வது? அச்சமயங்களில் தங்கம்மாள் என் தந்தையினருகிலேயிருப்பாள். நான் அவளை விளித்து லீலாளை செல்ல வொட்டாமல் தடுக்கும்படிக் கூறினேன். அச்சமயம் அவசரத்தில் 'என் மனைவியை' என்று கூறியதுபோல் நினைப்பிருக்கிறது. அவ்வாறு கூறிவிட்டு என் தந்தையிடம் ஓடினேன்.

நான் என் தந்தைக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்து அவருக்கு ஸ்மரணை யுண்டாக்கச் சற்றுநேரம் சென்றது. அவருக்கு ஸ்மரணை வந்ததும் அவர் முதல் பேசிய வார்த்தைகள் "என் மருமகள் எங்கே" யென்ற வார்த்தைகளே. அவற்றைக் கேட்டதே நான் எழுந்து அவளை யழைத்துவரப் புறப்பட்டேன். அச்சமயம் "அவள் இங்கில்லை" என்று ஒரு சத்தம் கிளம்பியது. நான் திரும்பிப் பார்த்தபோது தங்கம்மாள் தான் அவ்வாறு கூறியவளென்று தெரிந்தது. அவள் மறுபடி என்னை நோக்கி "அந்தம்மாள் போய்விட்டார்கள். அவர்களை நிறுத்த என்னால் முடியவில்லை" என்றாள்.

நான் கடைசியாக அத்தினந்தான் நான் மணம் புரிந்த கன்னிகையை என் இருகண்களால் கண்ட தினம். அவள் எங்குச் சென்றாள், எந்தவிடத்தில் அடைக்கலம் பெற்றாள், என்பவற்றுள் எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. அச்சமையம் என் தந்தையோ நடந்த சம்பவங்களால்

மனமுடைந்து விட்டதால் வர வரச் சீக்கிரத்தில் மிக்க பல னமடைந்து மரணபாதையில் துரிதமாகச்செல்லும் நிலைமைக்கு வந்து விட்டார்.

நான் மிக்க சிரத்தையோடு அவரைக் கவனிக்கத் தொடங்கினேன். அவரோ அடிக்கடி தன் மருமகள் வருகிருளாவென்று வாயிற்படியை நோக்கும் பார்வை என் மனதிற்கு நன்ருகப் புலப்பட்டதால், என் மனம் மிக்க வேதனையடைந்தது. அதுமட்டுமல்ல. அவர் வாயிற்படியை நோக்கியதும் என் முகத்தை நோக்கும் பார்வை என் உள்ளத்தில் இராமபாணம் பாய்ந்ததுபோல்தோன்றியது. அப்போது தான் "தந்தை சொன்மிக்க மந்திரமில்லை. தாய் சொற்றுறந்தால் வாசகமில்லை" என்று முன்னோர் கூறிய அரியமொழிகளின் உண்மை யெனக்கு விளங்கியது. நான் அதற்கு மாருக நடந்து அனுபவிப்பவனுதலால், ஐயன்மீர், நான் அனுபவத்தின்படி யுண்மையைக் கூறிவிடுறேன். அதாவது,

"நமது பெற்ருேர் தம்மக்கள் செய்யும் எத்தகைய குற்றங்களையும் சகித்துக் கொண்டு, அவற்றை யுடனுக்குடன் மறந்து, தம்மக்களாகிய நமக்கு நன்மையே செய்ய முயல்வோர்கள். அவ்வழியில் என்ன கஷ்டம் நேரினும் அவர்கள் பொருட்படுத்துவ தில்லை. நாம் செய்யும் அகௌரவமும் மானக்கேடுமான எல்லா நடக்கைகளையும் அவர்கள் மறைத்துவிட்டு நமக்குக் கௌரவமுண்டாக்கவே முயல்கிருர்கள். அந்தோ! சிறு வயதிலுள்ள உலக அனுபவமறியாத புத்தியால் அவர்கள் மனம் புண்படும்படி நாம் நடந்து கொண்டால், சத்தியமாய்க் கூறுகிறேன், சீக்கிரத்திலேயே அதன் கொடிய பலனை யனுபவிப்போம். அவர்கள் தங்கள் கௌரவத்தையும் மானத்தையும் கருதி, தங்கள் மனோ வேதனையை வெளியிடா விட்டாலும், நாம்

க்ஷேமமாகவே யிருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் சுபாவப் படி பிரார்த்தித்தாலும், அவர்கள் மனம் நோகச்செய்த பலனை நாம் அனுபவித்தே தீருவோம். ஏனெனில் ஆண்டவனே அவ்வாறு செய்கிறான். அதற்குத் திருட்டாந்தம் நானே.

கடைசியில் என் தந்தை மரணமடைந்தார். அப்போது தான் நான் மணம் புரிந்து கைவிட்டு விட்ட நிரபராதி யாகிய அப்பெண்ணின் விஷயம் என் மனதை யதிகமாக வாதிக்கத் தொடங்கியது. என் மனதில் ஒரு மலை போன்ற துயரம் ஏறியதுபோற் றோன்றியது. அது என் முன் நடக்கைளால் உண்டானதாவென்றும், அல்லது கடவுள் முன்னிலையில் நான் மணம்புரிந்த மனைவியை மனமுடையச் செல்லும்படி செய்து விட்டோமே என்ற துயரால் உண்டானதாவென்றும் எனக்குப் புலப்படவில்லை.

இச்சமயத்தில் பங்கஜம் பாஞ்சாலநாட்டு மார்த்தாண்டம் பிரபுவை மணம்புரிய ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டாள் என்ற சங்கதி வந்தது. ஓ கடவுளே! எனக்கு மன வேதனையை யுண்டாக்க இருப்பது போதாவென்று இதுவும் வந்து சேர்ந்தது. அவள் திரண்ட செல்வத்தையும் நல்ல அந்தஸ்தையும் கைப்பற்றியனுபவிப்பதற்கு என் செய்கையே இடையூறாக விருப்பினும், கேவலம் பொருளுக்கும் அந்தஸ்திற்கும் ஆசைப்பட்டு தான் உண்மையில் காதலிக்க வெறுக்கத் தக்க ஒரு வயோதிகனை மணம்புரியச் சம்மதித்தாள் என்பது என் மனதிற்கு மிக்க வேதனையை யுண்டாக்கிவிட்டது.

கடைசியில் சிந்தித்துப் பார்த்தபோது, நான் என் தந்தையின் ஆஸ்திக்காகத் தானே இம்மாதிரி நான் காதலித்த பெண்ணைக் கைவிட்டுக் காதலிக்காத ஒரு கன்னிகையை என் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாய் மணம்புரிந்து

கொண்டேன். அப்படியிருக்கப் பங்கஜம் செல்வத்திற்கும் அந்தஸ்திற்கும் தான் உண்மையில் காதலிக்க முடியாத ஒரு கிழவனை மணம்புரிந்து கொள்வதற்கு நான் எவ்வாறு அவள்மேல் குற்றம் கூறுவது என்று என் புத்திக்குப் புலப் பட்டது.

அத்தகைய சிந்தனையிலிருக்கும்போது இலீலாள் கவனம் எனக்கு வந்தது. அவள் என் தந்தையின் ஆலிங்கனத் திலிருந்து பிரிந்து நான் கூறியபடி வெளியில்சென்று, நான் என் தந்தையிடம் கூறியமொழிகளைக்கேட்டு உள்ளே வந்து உண்மையறிந்து மனம் நொந்து கடைசியாக வெளியில் செல்லும்போது அவள் முகம் எவ்வாறிருந்ததோ அவ் வாறே பென் எதிரில் அவள் நிற்பது போல் தோன்றியது. அது மட்டுமல்ல, அவள் கடைசியாகக் கூறிய வார்த்தை கள், அதாவது,

"நான் உன் மேல் காதல்கொண்டேன். ஓ என் புருடனே! நான் இன்னும் இப்போதும் உம்மை நேசிக் கிறேன். எனக்கு உம்மேல் இருக்கும் அன்பால் தான் உம்மை விட்டுப் பிரியப் போகிறேன். ஆனல், ஒரு காலம் வரின்—அத்தகைய காலம் வந்தால்—அப்போது என்னு டைய உதவியும் பணிவிடையும் உமக்கு வேண்டும் என்று தோன்றின், அச்சமயம் நான் இறந்து போகாமல் மட்டு மிருந்தால், எப்படிப்பட்டவர்களாலும் நான் உம்மிடம் வந்து சேர்வதைத் தடுக்க முடியாது" என்றவை ஏககாலத் தில் என் நினைவிற்கு வந்தன.

அப்போது என் மனதிலிருந்த மற்ற எண்ணங்களும் உருவங்களும் யாவும் மாயமாய் மறைந்துபோக லீலாவின் உருவமும் அவள் வார்தைகளும் மட்டுமே என் மனதில் வேரூன்றி நிலைத்து வளரத் தொடங்கின. ஆனல் நடந்த விஷயங்களால், அதனல் என் மனதிற்கு நிம்மதியும் சந்

தோஷமும் உண்டாகவில்லை. வியாகுலமும் வேதனையும் அதிகமேயாயிற்று. வெளியில் தெரிந்தால் உலகில் வெட்கக் கேட்டை யுண்டாக்கும் ஒரு விலங்கில் மாட்டிக்கொண் டிருக்கிறேனென்பதை மறந்துவிட முயன்றேன்.

அந்தோ! அச் சமயத்தில்தான் அவள் தந்தையும் தமையனும் எத்தகையவர் என்பது எனக்குத் தெரிந்தது. தண்டனை யடைந்த ஒரு கள்ளன் மகளை மணம் புரிந்து கொண்டோம் என்ற உண்மை தெரிந்தது. ஆயினும் அவளை மறக்க முடியவில்லை. கடைசியாக அவள் பார்த்த பார்வை என் மனதில் சூடிட்டதுபோ லிருந்தது கடைசி யில் அவ்வேதனையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவே அவள் உருவத்தைப் படத்தில் எழுதினேன்.

அதுதான் நீங்கள் பார்த்த உருவம். எனக்கு இயற்கை யாகவே சித்திரம் தீட்டுவதில் சூக்கும புத்தியும் இச்சையும் உண்டு. நான் மனம் வைத்திருந்தால் அத்தொழிலில் பிரசித்தி பெற்றிருக்கலாம். சில நாட்களில் அப்படத்தை யெழுதி முடித்தேன். நான் மணம் புரியுமுன் கடைசியில் அவளைக் கண்டபோது அவள் உடுத்தியிருந்த மாதிரியே எழுதினேன். மணம் புரியும்போது நான் அளித்த இரோஜாமலர்ச் செண்டை யவள் கரத்தில் பிடித்திருந்த படியே வரைந்தேன். அவள் உருவம் பார்வை முதற் கொண்டு சற்றும் குறைபா டின்றி யமைந்தது.

அவ்வுருவம் மறைவாயிருக்க வேண்டுமென்று கருதி யே, இரண்டு வருடங்களாக அந்த அறையில் மாட்டப் பட்டிருந்த பங்கஜத்தின் உருவம் எழுதப்பட்ட கித்தானின் பின் பக்கம் அதை யெழுதிச் சுவரைப் பார்ப்பதுபோல் வைத்து விட்டேன். இடையில் அவள் தந்தையும் தமை யனுமாகிய கள்ளர்களைப்பற்றி மட்டும் சமாசாரம் எட்டி யதேயன்றி யவளைப்பற்றி யொன்றுமே தெரியவில்லை. என்

மனம் ஒருவித நிலையான துயரத்தி லமிழ்ந்துவிட்டது. எந்த விஷயமும் அதை நீக்க முடியவில்லை. பங்கஜத்தின் கணவன் இறந்தானென்றும் அவள் இங்கு வந்திருக்கிறாள் என்றும் கிடைத்த சமாசாரம்கூட எள்ளளவேனும் என் மனநிலைமையை மாற்றக்கூடவில்லை. என் மனதில் ஒரு சந்தேகம் உதித்தது. அதாவது பங்கஜத்தின்மேல் எனக்கிருந்த காதல் போய்விட்டதா அல்லது என் மனமே காதல் உணர்ச்சியை யிழந்துவிட்டதா என்று எனக்குப் புலப்படவில்லை. சே! இதன் உண்மையை யறிய வேண்டு மென்று தீர்மானித்தேன்.

பங்கஜம் எத்தகைய விடத்திலிருப்பாள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகையால் அங்குச் சென்று அவளைக் கண்டேன். அவள், பிரகாசம் பொருந்திய முகவிலாசமும் பெருமையும் மமதையும் ஜொலிக்கும் உயர்ந்த நெற்றியின் பளபளப்பும் என் மனதில் சற்றும் உறுத்தவில்லை. போய்விட்டது என்று நான் எண்ணிய காதல் உணர்ச்சி என் மனதிலிருக்கிற தென்றும் அதிலும் பூரணமாகவே யிருக்கிறதென்றும் ஆனால் அது பற்றியிருக்கும் ஆள் நான் இழந்துவிட்ட என் மனைவியான கன்னிகையே யென்று எனக்கு நன்றாய் விளங்கிவிட்டது.

எப்போது இந்த உண்மை நன்றாய்ப் புலப்பட்டு விட்டதோ, அப்போதே என் மனச்சோர்வு நீங்கிவிட்டது. அது இருந்த விடத்தில் ஆவலும் உற்சாகமும் கிளம்பின. எந்த விதத்திலேனும் என் மனைவியைத் தேடிப்பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு வந்து விடுவதே சரி என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன். அவள் தன் தந்தையோடும் தமையனோடும் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட் டிருந்தாலும் அவளை யழைத்து வந்து விடுவதென்றே தீர்மானித்துக்கொண்டேன். ஆனால் எங்குப்போய் தேடுவது. நான்

நினைத்தபோது அவள் இருக்கும் இடத்தை யறிந்து கொள்ளத்தக்க உளவு எதையும் அவள் எனக்களித்துச் செல்லவில்லையே. ஒன்றுமட்டுமே யெனக்குத் தெரியும். அதாவது, அவளுக்கு என்மேலிருக்கும் அன்பினுல் அவள் என்னை விட்டு அதிக தூரத்திலிருக்க மாட்டாளென்பதே. என்னைவிட்டுப் பிரியும்போது அவள் மனம் என்ன நிலைமையிலிருந்ததோ அதே நிலைமையில் இப்போது மிருந்தால் அவள் இந்த நகரத்தைவிட்டுச் சென்றிருக்கமாட்டாள். போலீஸாருக்கு அறிவிக்கலாமா வென்று ஒரு யோசனை வந்தது. ஆனுல் அவமானம் உண்டாகுமே யென்ற பீதி அதைத் தடுத்துவிட்டது. முன்னே நம்மாலான முயற்சிகளனைத்தும் செய்து பார்ப்போம் என்று கருதினேன். ஆகையால் ஆவலோடு வீதிகளில் திரிந்து தேடிப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். திடீலென்று அவள் உருவம் எங்கேனும் எதிர்ப்பட்டுவிடும் என்று நம்பினேன். மூட நம்பிக்கை. அவள் உருவமும் தோன்றவில்லை. அவள் ஜாடையான வேறெந்த உருவமும் என் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை.

நான் இத்தகைய மனக்குழப்பத்தில் இருக்கையில் திடீலென்று ஒரு நினைவு வந்தது. சமீபத்தில் ஒருநாள் இரவு சற்றேனும் நித்திரை பிடிக்காமல் மனம் மிக்க கலவரத்திலிருந்தபடியால் நான் படுக்கையை விட்டெழுந்து உடையணிந்துகொண்டு சற்று நேரம் காற்றிலுலவலாம் என்று கருதி தோட்டத்திற்குச் சென்றேன். நான் ஒருபோதும் அம்மாதிரி செய்ததில்லை. அன்றென்னமே படுக்கையில் இருக்கப் பொருந்தவில்லை. நீங்கள் கூறியபடி அந்த இரவு தான் என் வீட்டிலிருந்த பெண் காணுமற்போனது. ஆனுல் அப்போது எனக்கு அச் சங்கதிகள் ஒன்றுமே தெரியாது. என் சிந்தனை என் வீட்டைவிட்டு எங்கோ நெடுந்தூரத்தி

லிருந்தது. நான் தோட்டத்தின் ஓரத்திலிருந்த கதவின் கம்பிகளுக்கிடையில் வீதியை நோக்கிக்கொண்டு நின்ற போது ஒருவிநாடி என் சிந்தனையிலிருந்த என் மனைவியின் முகம் என் முன்தோன்றியது. அப்போது என் மனம் எத்தகைய நிலைமையில் இருந்திருக்கும் என்பதை நீங்களே யூகித்துக்கொள்ளலாம்.

நான் அவ்வாறு கம்பிகளின் வழியாய் ஒருபெண்ணைப் பார்த்ததாகவும், அவள் என் வீட்டில் தையல் வேலை செய்துகொண் டிருந்த பெண்ணென்றும் நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். அது அப்படியே யுண்மையாக விருக்கலாம் ஆனல் அச்சமயம் அது என் மனைவியின் உருவமே யென்று எனக்குத் தோன்றியது. அதுகாறும் நான் அவளைப் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த படியாலும், பன்முறை வீதிகளில் அவளைத் தேடித் தேடிக் காணுமல் மனச் சோர்வடைந்ததாலும், அது என் ஏற்பாடுகளில் ஒரு மாறுதலை யுண்டாக்கி விட்டது. ஏனெனில் அம்முகம் அவள் முகமே யென்று புலப்பட்டது. ஆனல் அவள் முன்போல் நாணயமான உடைகளை யணிந்து கொண் டிருக்கவில்லை. கூலிவேலை செய்யும் பெண்கள்போல் உடை யணிந்திருந்தாள். ஆகையால் இனி அவளை செல்வம் பொருந்திய பெண்கள் நடமாடு மிடத்தில் தேடுவதில் பயனில்லை யென்றும், ஏழைகளும் தொழிலாளர்களும் இருக்குமிடத்தில்தான் போய்த் தேட வேண்டு மென்றும் எனக்கு எச்சரிக்கை யுண்டாயிற்று. ஆகையால் நான் கண்டவிடத்தில், தாழ்ந்தவர்கள் வசிக்கும் வீதிகளிலும், சந்து பொந்துகளிலும் அலைந்து திரியத் தொடங்கி விட்டேன். அவற்றை யெல்லாம் கூற வேண்டுமாயின் எனக்கே மிக்க அவமானமா யிருக்கிறது. நீங்கள் கூறுவது

போல் நான் பின் தொடர்ந்து வரப்பட்டது உண்மை யாயின் அவற்றைப்பற்றி நான் கூற வேண்டுவதும் அனுவசியம்'' என்றார்.

16—வது அத்தியாயம்.

பூபாலப்பிள்ளையின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி:—

"நான் செய்த முயற்சிகளனைத்தும பைத்தியக்காரன் செயலாக முடிந்தது. அவள் என் விஷயத்தில் கொண்டிருந்த அன்பு உண்மையானதென்றும் மனப்பூர்வ மானதென்றும் எனக்கு உறுதியான நம்பிக்கையுண்டு. ஆயி னும், நான் அவளைத் தேடும்போது பார்த்த பிரத்தியட்ச மான அனுபவத்தால், அந்தோ! தன் தந்தை தமையன் இவர்களுடைய நடக்கையால் அவள் மிக்க அகௌரவமும் ஏழ்மையுமான நிலைமைக்கு வந்து விட்டிருந்தால், அதனால் மனவேதனையடைந்து எத்தகைய நிலைமைக்கு வந்துவிட் டிருப்பாளோ என்று நினைத்தபோது, என் நெஞ்சில் பழுக்கக் காய்ச்சிய சலாகைகள் சொருகப்பட்டதுபோ லிருந்தது.

ஏனெனில் எத்தகைய கற்புடையமாதும் சகிக் கொணாத கடுமையான தரித்திரத்தால் பீடிக்கப்படும் போது அத்துன்பத்தைத் தாங்கமுடியாமல் எத்தகைய அவமானமான காரியத்திற்கும் உடன்படும்படி கட்டாயப் படுத்தப்படுகிறாள். அத்தகைய ஆபத்தான காலத்தி லும் உயிருக்குத் துணிந்து தன் கற்பைக் காத்துக் கொள்ளும் தீரமுடைய மாதர் மிகச் சிலரே. எத்தனையோ உயர்ந்த வமிசத்திற் பிறந்த பெண்கள் முதலில் ஒருவனை யுண்மையானவனென்று நம்பி அவனை மணம் புரிவதாய்ச் சம்மதித்து விடுகிறார்கள். பிறகு உலக அனுபோகமில்லாத

தால் தங்கள் நடக்கைகளில் அளவுமீறி நடந்து கொள்கிறார்கள். அதாவது இரகசியமாய் புருடனும் மனைவியுமாய் விடுகிறார்கள். பிறகு அந்த வாலிபன் அயோக்கியனாகவிருந்து இவளைக் கருப்பவதியாயிருக்கும் சமயத்தில் கைவிட்டுப் போய்விட்டாலோ, இவள் நற்குடியில் பிறந்தவளானதால் நம்மால் நமது குலத்திற்குக் கெட்ட பெயர் வரலாகாதென்று எங்கேனும் ஓடிவிடுகிறாள். பிறகு அவள் அனாதரவாய்க் கஷ்டப்படும்போது என்ன செய்வாள் பாபம். எத்தகைய அகௌரவமான நிலைமைக்கும் ஒப்புக் கொள்கிறாள். அந்தோ! மிக்க இழிந்த பிராணிகூட தன் உயிரை உடம்போடு வைத்துக்கொண்டிருக்க விரும்புகிறதன்றோ.

நமது நாட்டில் தாய் தந்தையருக்குத் தெரியுமுன்பே ஒரு பெண் ஒரு ஆடவன்மேல் காதல் கொள்ளலாம் என்ற விதியனுபவமாகவிருக்கிறது. ஏன்? பெற்றோரே தங்கள் மகளைக் காதலிக்கும் ஆடவன் செல்வம் முதலியவற்றால் தங்களுக்குத் திருப்தியுடையவனாயிருந்தால் தங்கள் புத்திரி அவனோடு தாராளமாய்ச் சவகாசம் செய்யும்படி விட்டு விடுகிறார்கள். அவன் உட்கருத்தை யிவர்கள் அறியார்கள். பெரும்பாலும் அவன் தாய் தந்தையர் சுற்றத்தார் ஒருவரையும் அறியாமலே அவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்து விடுகிறார்கள். இதனால் பிறகு தங்கள் பெண்ணின் க்ஷேமத்திற்கு அவளை மணம் புரிபவன் தவிர வேறு எவரும் பொறுப்பாளிகளில்லை. அந்தோ! இத்தகைய கொடிய துர் ஆசாரத்தால் நம் நாட்டில் எண்ணிறந்த பெண்கள் மனம் திடுக்கிடத்தக்க இழிவான-மிக்க கோரமான துக்ககரமான—நிலைமையை யடைந்திருக்கிறார்கள்.

இக்காரணங்களால் இலீலாள் தன் தந்தை தமையன்

இவர்களாலுண்டான அவமானத்தாலும், இவர்கள் சிறைப் பட்டதால் தனக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டமான தரித்திர தசை யாலும் என்ன கெதியானாளோவென்று என் மனதில் மிக்க வேதனையுண்டாயிற்று. நான் வீதி வீதியாய் என் மனைவிக்காக அலைந்துகொண்டே யிருக்கையில், கடைசி யில் ஒரு நாள் ஒரு பெண்ணைக்கண்டேன் ஆயினும் அப் பெண் என் மனைவியைப்போன்ற உருவமுடையவளாக வில்லை. கூந்தல் மட்டும் அவள் கூந்தல் போல் பளபளப் பான பொன்னிறமுடையதாகவிருந்தது.

நான் எனக்குள்ள ஆவலால் துணிந்து சென்று அவளிடம் நெருங்கியவளைக் கண்டேன். அதுமட்டுமல்ல, அவளிடம் சம்பாஷித்தேன் அச்சம்பாஷணையால் நான் மேலே கூறிய விஷயங்களால் மிக்க மேலான நிலைமையி லிருந்து உயர்வான போகபாக்கியங்களை யெல்லாம் அனு பவித்துக்கொண்டிருந்த பெண்கள்கூட கேட்போர் கல் மனமும் கரையத்தக்க மிக்க துக்ககரமான தாழ்ந்த நிலை மையை யடைந்து விடுகிறார்களென்று தெரிந்தது. இவ் வளவே யன்றி என் மனைவியைப் பற்றிய எள்ளளவு சமா சாரம்கூட அவளால் நான் அறியக்கூடவில்லை. ஆதலின் நான் அவளோடு சம்பாஷித்த விஷயங்களைப்பற்றி உங் களுக்கு விரிவாகக் கூறுவதில் எள்ளளவும் பயனில்லை. இப்போது என் மனதிலிருக்கிற விஷயம் தெளிவாய்த் தெரிகிறவரையில் என் மனைவியைப்பற்றி என்ன கூறுவது என்ன உத்தேசிப்பதென்று எனக்கு ஒன்றுமே விளங்க வில்லை. ஏனெனில் தங்கம்மாளுக்கு இங்கிருந்து காணமற் போய்விட்ட பெண்ணைப்பற்றி என்ன தெரியும், அந்த பீரோவின் அடி அறையிலிருந்த உடை முதலியவற்றைப் பற்றி அவளுக்கென்ன தெரியும் என்பது முதலிய விஷயங் களைப்பற்றி அவளுக்கு எவ்வளவு தூரம் தெரியும் என்ற

உண்மையை....'' என்று கூறும்போது அறையின் கதவு திறக்கப்பட்டதும் தங்கம்மாளே யுள்ளே வந்தாள்.

தங்கம்மாள் வெளியில் சென்றிருந்தபோது அணிந்திருந்த உடையை யின்னும் களையாமலே யங்குவந்தாள். அவள் தன் எஜமானுகிய பூபாலப் பிள்ளையை நோக்கிய போது அவள் முகத்தில் மிக்க வியப்போடு பீதியும் காணப்பட்டது. அவள் பூபாலப்பிள்ளையை நோக்கி "தாங்கள் என்னை யழைத்தீர்களா?'' என்று கேட்டாள்.

பூபாலப் பிள்ளை:—"ஆம். தங்கம்மாள்! என் வீட்டில் வந்து தையல்வேலை செய்துகொண் டிருந்த அப் பெண் யார்? அவள் பெயர் என்ன? அவள் எங்கிருந்து வந்தாள்? உண்மையைக்கூறு'' என்றார். இம் மொழிகளைக்கேட்ட தங்கம்மாள் மிக்க நடுக்கத்தோடும் மனக்கலக்கத்தோடும் தியக்கமடைந்து நின்று விழித்தாள்.

ஆனந்தசிங்:—"தங்கம்மா! எத்தகைய மர்மமாக விருந்தாலும் அதை மறைக்கவேண்டிய காலம் போய் விட்டது. நீ யறிந்த உண்மை யெதுவாயினும் உள்ளது உள்ளபடி கூறிவிடு'' என்றான்.

அதன்மேல் தங்கம்மாள் பூபாலப் பிள்ளையை நோக்கி மிக்க மனவருத்தத்தோடு, ஆனால் உண்மையைக் கூற வேண்டுமென்ற துணிகரத்தோடு, ஆவிசோர்ந்தவள்போல் நாற்காலியில் சாய்ந்து பூபாலப்பிள்ளையை நோக்கி,

"அய்யா! அவள் உமது மனைவியே. நீர் மணம்புரிந்த பரிதாபமான...'' என்பதற்குள்,

பூபாலப்பிள்ளை மிக்க விகாரமடைந்த முகத்தோடும் நெஞ்சு தடுமாற்றத்தோடும் "ஹா கடவுளே!'' என்றார். அவர் மனதிலிருந்த காதல், அதனாலுண்டான மனவேதனை

யாவும் அந்த ஒருவார்த்தையால் வெளியாயிற்று. தங்கம் மாளோ தட்டென்று துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டவள் போல் தட்டென்று வாயைமூடிக்கொண்டாள். ஆயினும் பூபாலப்பிள்ளை தமது கரத்தை "ஆ கடவுளே" என்று தூக்கி மெதுவாய்த் தாழ்த்தியதும்,

"அய்யா! அந்தம்மாள் என்ன நேர்ந்தபோதிலும் தன் மர்மத்தையெள்ளளவும் வெளியிடவேண்டாம் என்று என்னிடம் சத்தியம் வாங்கிக்கொண்டார்கள். உங்கள் தந்தை யிறந்த இரண்டு வாரங்களுக்குள் அந்தம்மாள் இங்கு வந்து என்னைக்கண்டு தனக்கு உங்கள்மேல் இருக்கும் காதலையும் தன் சரித்திரத்தையும் பற்றிக் கூறினார்கள். தான் மனைவியாய் இருக்கிறவரையில் தன் கணவன் வீட்டைவிட்டு அன்னியர் வீடடில் வசிக்கத் தனக்குப் பிரியமில்லையென்று கூறித் தன் கறுப்பு முகமூடியை யெடுத்துத் தான் கலியாணம் செய்துகொண்டதால் தன் முகத்திலுண்டாகி யிருக்கும் மாறுதல் எத்தகையதென்று பார்க்கும்படி கூறினார்கள். அந்தம்மாளுடைய கூந்தலும் கண்களும் பிரகாசத்தோடு ஜொலித்துக்கொண் டிருந்தன. அந்தம்மாளுடைய மாதிரி என் மனதை வசப்படுத்திவிட்டது. நான் சத்தியம் தவறுவதாலுண்டாகும் பாபத்திற்காக மிக்க பீதியடைந்திருந்தேன்...." என்றதே,

பூபாலப் பிள்ளை:—"சரி, அவள் இங்கிருந்து காணாமற் போய்விட்ட பிறகு-அதன் பிறகு நீ என்ன செய்தாய்?" என்றார்.

தங்கம்மாள்:—ஹா! அதன் பிறகு என்ன செய்தேனா? அய்யோ கடவுளே! அவள் ஏதோ துன்பத்தில் சிக்கிக்கொண்டாள் என்று எனக்குத் தெரிகிறது அப்படியிருந்தும் அவள் இரகசியத்தை வெளியிடவோ, வாக்குத்தத்தம் அளித்தபின் மனம் வரவில்லை. அச்

சமயம் அவள் அத்தகைய சமையத்தில் அவள் யாரென்று, உமக்குத் தெரிந்தால், மிக்க யோக்கிய வதியாகிய அவளைக் காப்பாற்றக் கருதாவிடினும் உமது மானத்தைப் பாதுகாப்பதற்கேனும் நீர் முயற்சிசெய்ய வேண்டியே யிருக்கும். அவள், உமது க்ஷேமத்திற்காகத் தன் பிராணனையே வேண்டுமாயினும் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கும் உத்தமி, அத்தகைய பரமதுஷ்டர்களின் கையில் சிக்கிக்கொண்டிருக்கும்போது நீர் அதைப்பற்றிய கவலை யெள்ளளவுமின்றி வேறு ஏதேதோ விவகாரங்களைக் கவனித்துக்கொண் டிருக்கிறீர். அதனால் என் மனம் எத்தகைய வேதனைப்பட்டதென்பதைப் பற்றி யென்னைக் கேட்கவேண்டாம். அவள்—அத்தகைய கற்பரசி சென்றது முதல் என்மனம் படும் வேதனை கடவுள் ஒருவருக்கே தெரியுமன்றி மனிதர் எவருக்கும் தெரியாது.

அந்தோ! அந்தப் பதிவிரதா சிரோமணி தங்கள் மேல் எத்தகைய காதல் வைத்துக்கொண் டிருந்தாள் தெரியுமோ? அவள் உமது விஷயத்தில் வைத்திருந்த பக்தியும் சிரத்தையும் நினைக்கும்போது அத்தகைய தங்கம்போன்ற பெண்மணியாயிருந்தாளே என்று என்மனம் சொல்லொணு வேதனையடைகிறது...'' என்று கூறிய போது,

பூபாலப் பிள்ளை "ஓ! அப்படியிருந்தாள், இப்படியிருந்தாள் என்று நீ இறந்த காலத்தில் நடந்த சங்கதி போல் கூறுகிறாயே யதென்ன?'' என்றார்.

தங்கம்மாள் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டே "ஏனெனில், அந்தோ! நான் இப்போதுதான் நேராகச் சவக்கிடங்கில் அவள் சவத்தைப் பார்த்துவிட்டு வந்தேன்'' என்றாள்.

இதைக்கேட்ட பூபாலப் பிள்ளை ஆத்திரமான துடிப்போடு "இல்லை யில்லை. அங்கிருக்கும் சவம் அவள் சவமல்ல. அவளைப்போன்ற வேறு யார் சவமாகவேனு மிருக்க வேண்டும்" என்றார்.

தங்கம்மாள்:—"கடவுள் தயவால் அப்படியே யிருந்து விடின் எனக்கு மிக்க சந்தோஷமே. ஆனால் அங்கு இறந்துகிடப்பவள் கூந்தல் அவள் கூந்தலைப்போலவே பளபளப்பான பொன்னிறம் வாய்ந்ததாக விருந்ததே" என்றாள்.

ஜெயசிங்குக்கு அக்கோரக் காட்சியைப் பற்றிய சம்பாஷணையை யதற்குமேலும் சகித்துக்கொண்டிருக்க மனமில்லை. ஆதலால், அவன் உடனே "பூபாலப் பிள்ளை கூறுவது உண்மையே. அவர் அப்பெண்ணைக் கண்டு பேசியிருக்கிறார்கள். அதுவும் சமீபகாலத்திலேயே. அவள் தன் மனைவியென்றும் அல்லவென்றும் அவருக்குத் தெரியும்" என்றான்.

தங்கம்மாள்:—"ஆனால் அச்சவம் அவள் சவமல்ல?" என்றாள்.

பூபாலப் பிள்ளை:—"அல்ல அல்ல. அவள் என் மனைவியல்லவே யல்லவென்று ஆயிரந்தரம் கூறுவேன்" என்றார்.

அதைக்கேட்டதே தங்கம்மாள் மனதிலிருந்து பெரும் பாரம் கழிந்ததுபோலிருந்தது. அவள் உடனே தன்னை மறந்து கீழே முழங்காற்படியிட்டு "ஓ கடவுளே! உமக்கு மிக்க வந்தனம்" என்று கூறியதும் மறுபடி பழைய கலவரத்தோடு, "அய்யோ! நான் என்ன பெருந்தவறு செய்துவிட்டேன். அவள் இறந்துபோய்விட்ட பிறகே நான் அவள் இரகசியத்தை வெளியிட்டிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு அவளுக்கு வாக்களித்திருக்கிறேன். இப்போது

அதை வெளியிட்டது பெருந்தவருய் விட்டதே. என்ன செய்வேன்! நான் பூரண நன்றியுள்ளவளென்ற நம்பிக்கையால் தான் அவள் நிம்மதியோடு சென்ருள்" என்ருள்.

பூபாலப் பிள்ளை தங்கம்மாள் முகத்தை யுற்றநோக்கி "தங்கம்மா! நான் என் மனைவியை அதிகமாக நேசிக்கிறேன். இப்போது என் சுகமனைத்தும் அவளை நாடியிருக்கிறது" என்ருர்.

இதைக்கேட்டதே தங்கம்மாள் சந்தோஷத்தால் துள்ளி யெழுந்து, "ஆ! நீர் அவளை நேசிக்கிறீரா? அப்படியாயின் நான் ஆண்டவனை வாழ்த்திப் போற்றுகிறேன்" என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டே ஒரு மூலையில் சென்று நின்ருள். இச்சங்கதிகள் யாவும் கேட்டதே இனி நாம் அப்பரிதாபமான இராஜாமணி என்ற பெண்ணைக் கண்டு பிடிப்பதே நமது வேலை யென்று ஜெயசிங்குக்கும் ஆனந்தசிங்குக்கும் புலப்பட்டது. அவளை யெப்படிக் கண்டு பிடிப்பதென்பதே அவர்களுடைய பெரிய கவலையாய் விட்டது.

இப்போது தெரிந்த விஷயங்களால் அவள் மிக்க பரிதாபமான நிலைமையிலிருக்கிருளென்றும், அவளைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டியது மிக்க அவசியமென்றும் அவர்களுக்குப் புலப்பட்டது. அவள் தன் தகப்பனுலும் தமையனுலுமே பலாத்காரமாகக் கொண்டு போகப் பட்டிருக்கிருளென்றும், இப்போது அவர்கள் வசத்திலேயே யெங்கோ மறைத்து வைக்கப்பட் டிருக்கிருளென்றும் நன்ருகத் தெரியும். ஆகையால் இப்போது அவர்களிருவரையும் கண்டு பிடித்தால் தான் அவளைக் கண்டுபிடிக்கலா மென்று தெரிந்தது. ஆகையால் அக் கள்ளர்களைக் கண்டு பிடிப்பதே நமது முக்கியமான முதல் வேலையென்று அவர்கள் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள்.

ஆனந்தசிங்:—"நாம் முதலாவது அக்கள்ளருடைய நாட்டார் இருக்கும் பாகத்தைச் சோதனை செய்வோம். ஷண்முகமும் இராசப்பனும் நமக்கு உதவி செய்வார்கள். விவகாரம் திருப்தியாகவே முடியும். இதுவே என் ஆலோசனை" என்றான்.

ஜெயசிங் தலையசைத்து "அக்கள்ளர் தங்கள் நாட்டாரிருக்கு மிடத்திலேயே ஒளிந்துகொண் டிருப்பார்களென்று நான் கருதவில்லை. அவர்கள் தனியாயில்லையென்பதை நீ கவனிக்க வேண்டும். காண்போர் மனதைக் கவரத்தகக முக விலாசமுடைய ஒரு பெண்ணைக் கூட வைத்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். கூட்டமான விடத்தில் அவளை வைத்துக்கொண் டிருந்தால் அவளைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் வெளிவரும். அதை மறைக்க வேண்டியது அவர்கள் முதற் கடமை" என்றான்.

ஆனந்தசிங்:—ஆம் ஆம். அவர்கள் ஜாதியார் அன்னியர் சங்கதிகளைத் தூற்றுவதில் பிரசித்தி பெற்றவர்கள்.

ஜெயசிங்:—"அவர்கள் அவளுக்கு சாதாரண அநாகரிகப் பெண்போல் உடையுடுத்தி அவளை யிழிவாய் நடத்துவதாயின் பர்வாயில்லை. யாரும் கவனிப்பார்கள். அவளோ அவர்களுக்கு ஒரு முதல்தாரமான உயர்ந்த சரக்குப் போன்றவள். அவளால் பெருத்த தொகை சம்பாதிக்க அவர்கள் எண்ணி யிருக்கிறார்கள். ஆகையால் தங்கள் நோக்கம் நிறைவேறும் சமயம் வருந்தனிலும் அவர்கள் அவளை மிக்க உயர்ந்த நிலைமையில் வைத்துப் பாதுகாத்து வருவார்கள். அவர்கள் அவள் மூலமாய்ப் பூபாலப் பிள்ளையிடம் மிக்க பணம் சம்பாதிக்கக் கருதி யிருக்கிறார்களென்பதில் உனக்குச் சந்தேகமில்லையென்றே கருதுகிறேன்" என்றான்.

ஆனந்தசிங்:—அதற்கோ அல்லது அது போன்ற வேறொரு காரணத்திற்கோ. பூபாலப்பிள்ளை செல்வ வந்தன். அவன் தாங்கள் நாட்டை விட்டோடிவிட உதவி செய்வானென்று அவர்கள் எதிர்பார்க்க லாகும்.

ஜெயசிங்:—"அவர்கள் தங்கள் நாட்டாரிருக்கும் பிர தேசத்தில் வசிக்காவிட்டால் வேறு பாஞ்சால நாட் டார், மலையாளத்தார், தென்னாட்டார் முதலியவர்கள் வசிக்குமிடத்திலும் இரார்கள். அவர்கள் நோக்கம்—அவர்கள் ஆற்றின் மறு கரைக்குச் சென்று சாரை யூரிலிருப்பார்க ளென்று கருதுகிறேன். ஷண் முகத்தை யங்கு அனுப்பினாலென்ன ?" என்றான்.

ஆனந்தசிங்:—ஜனநெருக்கமான நகரத்திலிருந்தால் அவர் களையன்னியர் கவனிப்பதைவிட கொஞ்சம் ஜனங்கள் இருக்கும் நாட்டுப் புறத்திலிருந்தால் அதிமாகக் கவனிப்பார்கள் என்பதை அவர்களறிவார்கள். அதை நீ கவனிக்கவில்லை போலும்.

ஜெயசிங்:—அப்படியாயின் அவர்கள் எங்கு போயிருப் பார்களென்று நீ கருதுகிறாய்?

ஆனந்தசிங்:—"என் அனுபவமான ஆலோசனைக்குப் புலப்படுவதாவது" என்று சற்றுநேரம் சிந்தித்துப் பின் வருமாறு கூறினான்:—

"அக்கள்ளர்கள் பூபாலப் பிள்ளையிடம் பணம் பிடுங்கவெண்ணியே அப்பெண்ணைக் களவாடிக் கொண்டு போனார்கள் என்று நீ கருதுகிறாய். நானும் அப்படியே நினைக்கிறேன். ஆகையால் இப்போது அவர்கள் நாட்டம் முழுமையும் அவன் மேலேயே யிருக்கவேண்டும். அவர்கள் இனிச் செய்யவேண்டிய ஏற்பாடுகளனைத்தும் அவனைப் பற்றியே யிருக்கவேண்டும். அதற்காக அவன் விஷயங்

களேயே 'யவர்கள் இப்போது முக்கியமாய்க் கவனிக்க வேண்டியவர்கள். இதன்மேல் என்ன உத்தேசம் ஏற்படு கிறது? ஒரு கள்ளக்கூட்டத்தார் ஒருபாங்கியைக் கொள்ளே யடிக்கக் கருதுகிருர்கள். அப்போதவர்கள் என்ன செய் வார்கள்? அந்த பாங்கிக்குச் சமீபமான ஒரு விடத்தைத் தந்திரமாக வாடகைக்கு வாங்கிக் கொண்டு அதிலிருந்து கொண்டே பாங்கியில் இருக்கும் பணப் பெட்டிக்குச் சுரங்கம் தோண்ட முயல்வார்கள். இப்போது இக்கள்ளர் செய்ய முயல்வது வேருரு விதமான கொள்ளேயே. இப்போதிவர்கள் காரியமும் முழு நாட்டமும் பூபாலப் பிள்ளேமேலும் அவர் வீட்டின்மேலுமே யிருக்கவேண்டும். பாங்கிக் கொள்ளேக்காரர் அதனருகிலிருப்பதோடு அப் பாங்கியிலுள்ள காவலர், மற்ற ஆட்கள் முதலியவர்களேத் தந்திரமாகச் சிநேகம் செய்து கொண்டு அவர்கள் மூல மாய் யாவும் அறிந்து கொள்வார்கள். சமயம் வாய்ந்தால் அவர்களில் சிலரை உளவாளிகளாக அமர்த்திக் கொள் வார்கள். அப்படியே யிவர்களும் பூபாலப் பிள்ளேயின் வீட்டருகி லிருந்துகொண்டு அங்குள்ள வேலே யாட்கள் முதலியவர்கள் மேல் நாட்டம் வைத்துக்கொண் டிருப் பார்கள். நமக்குமட்டும் இப்போது போதுமான அவகாச மிருந்தால்....'' என்றதே,

ஜெயசிங்:—"நமக்கு அவகாசமில்லேயே. அக் கம்பீரமான பெண் அத்துஷ்டர்களிடம் சிக்கிக்கொண்டு அவதிப் படும்படி விட்டிருப்பது மிக்க பரிதாபமாக விருக் கிறது'' என்ருன்.

ஆனந்தசிங்:—நமக்கு அவகாசமிருந்தால் நான் சொல்வ தெல்லாம் கூடி, நாம் சற்று நிதானமாய்ப் பொறுக்க வேண்டியதே. வேடன் வலேயில் பட்சிகள் சிக்கிக் கொள்வதுபோல் அக்கள்ளர் எப்படியும் கடைசியில்

நம்மிடம் சிக்கிக்கொள்வார்கள். ஆகையால் நான் கூறுவதாவது இப்போது நாம் பூபாலப் பிள்ளையின் வீட்டருகிலேயே வேவுபார்க்க வேண்டும். எனக்குள்ள அனுபவம் என்ன கூறுகிறதெனின் இப்போது அக்கள்ளர் பூபாலப் பிள்ளையும் அவர் வாசஸ்தலமும் தங்கள் பார்வையில் இருக்கத்தக்க அவ்வளவு சமீப இடத்திலேயே யிருக்கவேண்டும். இதுவே நிச்சயம்.

ஜேயசிங்:—"ஆனால் நான் கூறுவதாவது, நானே சில நாட்களாக அப்பிரதேசத்தில் வசித்துக்கொண் டிருக்கிறேன். அங்கு அருகிலுள்ள ஒவ்வொரு வீட்டின் விவகாரமும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அங்கு அவர்கள் ஒருநாள் இரண்டு நாட்களுக்கு மறைந்திருக்கத் தக்க விடமேயில்லை அப்படி யிருக்க இரண்டொரு வாரமாக எப்படி யிருப்பார்கள்? அருகிலுள்ள வீதிகள் சந்துபொந்துகளிலோ, ஒவ்வொரு வீட்டிலுள்ள ஆட்களும் யாரார் என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆயினும் நீ என்னை யங்கு வேலைசெய்யும்படி கூறினால் நான் அப்படியே...." என்றதே,

ஆனந்தசிங்:—ஆம் அதே நான் கூறுவது. நீ யங்கு வேலை செய். நான் ஷண்முகத்தையும் இராசப்பனையும் மற்ற விடங்களில் வேலைசெய்ய அனுப்புகிறேன். இவ்வளவு வேலைகளும் நம் காரியசித்திக்கு வேண்டியவையே யாகும்.

ஜேயசிங்:—நீ....?

ஆனந்தசிங்:—"நீங்கள் உங்கள் வேலைகளைச் செய்து முடிக்கும்போது நான் என் வேலையைச் செய்து முடித்தே யிருப்பேன்" என்றான்.

உடனே இருவரும் பிரிந்து விட்டார்கள்.

17—வது அத்தியாயம்.

ஆனந்தசிங் கூறியவனைத்தும் ஜெயசிங்குக்கு அவ்வளவாய்ப் பிடிக்கவில்லை. ஆயினும் பன்முறைகளில் அவன் ஆலோசனைகள் ஆச்சரியமான விதமாய் ஜெயத்தை யளித்திருக்கின்றன. ஆனால் இச்சமயத்தில் ஜெயசிங் அறிந்தவரையில் அக்கள்ளர் பூபாலப் பிள்ளையின் வீட்டிற்குச் சமீபத்தில் அப்பிரதேசத்திலுள்ள வீதிகளில் கூட எங்கும் ஒளிந்திருக்க வில்லை யென்பது நம்பகமாய்த் தெரிகிறது. ஏனெனில் அவன் சாமார்த்தியத்திற்குத் தக்கபடி யவன் எங்கும் சோதித்துப் பார்த்திருக்கிறான். எப்படி யிருந்தாலும் தன் தலைவன் ஆலோசனைக்கு இணங்கி நடக்கவேண்டும் என்பதற்காக அவ்வாறே செய்யச் சம்மதித்தானன்றி வேறில்லை.

அதன்படி நடந்து ஜெயமடைந்தபோது அவனடைந்த வியப்பும் சந்தோஷமும் சொல்லத்தரமல்ல. எப்படி ஜெயமடைந்தான்? எந்த உளவால்? அது மிக்க அற்பமான ஆனால் அதிசயமான உளவே. என்ன உளவு? கடைசியில் "ஆகா! எப்படியாயினும் ஆனந்தசிங்கே இத்துப்பறியும் வேலைக்கென்று பிறந்தவன். நாம் என்றும் அவன் சீடனாகவிருக்கத் தகுதியுடையவனே யன்றி அவனுக்குச் சமானமாக முடியாது" என்று எண்ணிக்கொண்டான். இனி யவன் எந்த உளவால் அக்கள்ளரைப் பிடித்தான் என்பதைக் கூறுவாம்.

ஜெயசிங் பூபாலப் பிள்ளை வீட்டின் எதிர்வாடையில் வீதியில் திருப்பத்திலுள்ள ஒரு மாடிவீட்டில் மாறுவேடத்தோடு வசிக்கிறான் என்று முன்னமே கூறியிருக்கிறோம். இவன் இருப்பது கீழே யுள்ள இரண்டறைகளில். நாள் முழுதும் அலைந்து வேலைசெய்து களைப்படைந்ததாலும்

மனதிலுள்ள கலவரங்களாலும் அதை மறந்து படிகளின் வழியாய்த் துரிதமாய் ஏககாலத்தில் இரண்டிரண்டு படிகளைத் தாண்டிக்கொண்டு மேல் மாடியில் நேராய்த் தன் அறைகளுக்குமேலிருக்கும் அறையருகிற்சென்று கதவைத் திறக்க முயன்று அது உட்பக்கம் பூட்டப்பட் டிருப்பதை யறிந்த பிறகே தன் தவறை யுணர்ந்தான்.

அந்த அறைக்கு முன்னிருந்த கூடம் கீழுள்ள அவன் அறைகட்கு முன்னிருந்த கூடத்தைப் போலவே யிருந்ததால் அவன் முன்னடி தவருக வந்துவிட்டோம் என்றுணரவில்லை. தான் தவருக அன்னியர் இருக்கும் அறைக்கு வந்து விட்டோம் என்று அறிந்ததே அவன் தனக்குள் கோபமும் நாணமுமடைந்தவனாய்த் துரிதமாகத் திரும்பினன். அச்சமயம் அவன் காலில் ஏதோ பட்டு மடக் கென்று உடைந்தது. அவன் ஆனந்தசிங்கிடம் பயிற்சி யடைந்தவனுதலால் அல்பவிஷயங்களைக்கூட கவனிக்காமல் விடுவதில்லை. ஆகையால் குனிந்து தன் காலில் சிக்கி யுடைந்த வஸ்துவை யெடுத்துக் கூடத்திலிருந்த தீப வொளியில் பார்த்தான். அது ஒரு துண்டு சிவப்புச் சுண்ணும்புக் கட்டி.

அது அற்பவஸ்து வாயினும் அதைக்கண்டதே யவன் திடுக்கிட்டான். உடனே மறந்துபோயிருந்த இரண்டொரு விஷயங்கள் அவன் நினைவிற்கு வந்தன. கடைசியில் அந்த அற்பசம்பவமே அக்கள்ளரைப் பிடிக்க வழி காட்டியாயிற்று. எவ்வாறெனின், பூபாலப் பிள்ளை மேலூருக்குச் சென்று அங்கிருந்து அக்கள்ளர் வசித்திருந்த தனி வீட்டிற்குச் சென்றபோது ஜெயசிங்கும் மாறுவேட மணிந்து அவனைத் தொடர்ந்து சென்று பிறகு அவ்வீட்டிற்குள் நுழைந்து பார்த்தான் என்று முன்னம் கூறியிருந்தோம். அந்த வீட்டின் சாளரக் கதவில் சிவப்புச் சுண்ணும்பால்

சிலுவையைப்போல் குறிபோடப்பட் டிருந்ததை யவன் பார்த்தது இப்போது நினைவிற்கு வந்தது.

அச்சமயம் அது ஒரு அற்பவிஷயமாக விருந்தது. அதைப்பற்றி யவன் சிந்திக்கவே யில்லை. இப்போது அவன் நினைவு அக்கள்ளர் விஷயத்திலேயே யிருக்கையில் அச்சிவப்புச் சுண்ணும்புக் கட்டியைக் கண்டது அவனுக்கு உண்மையை விளக்கியது. எப்படியெனில், அங்கு அது இருந்ததால் அக்கள்ளரும் அக்கட்டிடத்தில் இருக்கிறார் களோ வென்ற சந்தேக முண்டாய்விட்டது. உடனே வீட்டுக்காரி இரண்டொரு நாட்களுக்கு முன், மேல்மாடியி லிருக்கும் இரண்டு ஆடவர்கள் ஒரு ஸ்திரீயாகிய அவர் களால்தான் மிக்க தொந்தரை யடைவதாகவும் ஆயினும் அவர்கள் அதிக வாடகைப்பண மளிப்பதால் தான் பொறுத்துக்கொண் டிருப்பதாகவும் கூறியுள்ளது அவன் நினைவிற்கு வந்தது. உடனே திரும்பி மேலே சென்று தான் முன்பு தவறாய்த் திறக்கத்தொட்ட கதவை நன்றாக நோக்கினான்.

அது சாதாரணமான கதவே; வெள்ளை வர்ணம் பூசப் பட்டிருந்தது. ஆனால் கீழிருந்த அறைகளைக் காட்டினும் நாகரீகக் குறைவாயிருந்தது. அந்த அறையின் கதவில் ஜெயசிங் முன்பு கள்ளரிருந்த வீட்டின் சாளரத்தில் கண்ட சிவப்புச் சுண்ணும்பால் குறிக்கப்பட்ட சிலுவைக்குறி யிருக்கக் கண்டான். அதைக்கண்டதே அவன் நரம்பு களில் மின்சாரம் பாய்ந்ததுபோல் தோன்றியது. அவன் உரோமங்கள் சிலிர்த்தன. "அடகடவுளே! கடைசியில் அக்கள்ளர் நாம் இரண்டொரு வாரங்களாக வசிக்கும் இதே வீட்டிலா வசிக்கிறார்கள்,—நமது தலைக்குமேல் நேராய்!" என்று கருதியதும் அவனுக்கு ஒன்றும் புலப்பட வில்லை. பிரமித்து விட்டான். அச்சிலுவைக் குறியிலிருந்து தன்

பார்வையைத்திருப்ப அவனல் முடியவில்லை அதில்தான் அக்கள்ளரைப் பிடிக்கும் பெரிய மர்மம் இருப்பதுபோல் அவனுக்குப் புலப்பட்டது.

அவன் கதவினருகில் நின்று குனிந்து உற்றுக்கேட்டான். உள்ளே ஒரு பலம் பொருந்திய மனிதன் இருந்து கொண்டு மெதுவாய்க் குறட்டை விடுவதுபோன்ற சத்தம் கேட்டது. அவன் கதவைத்தட்டித் திறக்கும்படிச் செய்யக் கருதி அதன்மேல் கையை வைத்தவன், மறுபடி உரத்த சத்தமாய்க் குறட்டை விடுவதைக் கேட்டதும் கையை யெடுத்துக்கொண்டான். உடனே உள்ளே யிருப்பவன் பலம்பொருந்திய மனிதனுக விருக்கவேண்டு மென்றும், தான் கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்றால் தனக்கே யாபத்தாக முடியுமென்றும் அவன் புத்திக்குப் புலப்பட்டதால் ஒன்றும் செய்யாமல் பேசாமல் திரும்பி வந்து விட்டான்.

ஜெயசிங் அன்றிரவு முழுமையும் அந்த அறையில் என்ன சத்தமுண்டாகிறது, அக்கள்ளரே யங்கிருப்பதாயின் அவர்களை யெப்படியும் பிடிக்கலாம் என்பதைப் பற்றியே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். தானே அக்கள்ளர் இருப்பிடத்தைக் கண்டு பிடிப்பதாயின் அவன் மனதிற்கு மிக்க சந்தோஷமுண்டாகும். மேலும் ஆனந்தசிங்குக்குத் தன்னிடம் மதிப்புண்டாகும் என்பது அவன் எண்ணம். ஆனல் "நாம் இந்த விசேஷமான விஷயத்தில் சம்பந்தப்பட்ட கள்ளரைக் கண்டு பிடிக்கும் வல்லமையுடையோமா? இவர்கள் அசாத்தியமான பேர்வழிகளாயிற்றே. ஆனந்தசிங் கூறியபடி, அவன் காட்டிய வழியில் வேலை செய்வதாலேயே பெரும்பாலும் நாம் இக்கள்ளரின் இருப்பிடத்தைக் கண்டு பிடிப்பது முடியும். எப்படியாயினும் அவர்கள்

இருப்பிடத்தை நாம் கண்டு பிடித்துவிட்டால் அதுவே நமக்குக் கௌரவத்தையளிக்கும்'' என்று பலவாறு தனக்குள் சிந்தித்துக்கொண் டிருந்தான்.

பொழுது சரியாகப் புலர்வதன் முன் ஜெயசிங் எழுந்து தன் காரியத்தைக் கவனிக்கத தொடங்கினான். அவன் எழுந்து படுக்கையிலிருக்கும்போது யாரோ முரட்டுத்தனமாக படிகளிலேறி மாடிமேற் செல்லும் சத்தம் கேட்டது தான் தொடர்ந்து செல்ல ஆயத்தமாய்ச் சுறுசுறுப்போடிருந்தான். ஆயினும் எதற்கும் மேல் மாடியிலிருப்பவர்களைப்பற்றி வீட்டுக்காரியைத் தந்திரமாய் விசாரித்துப் பிறகு எதையும் செய்வது நலமென்று கருதினான். ஏனெனில், அவளை விசாரிப்பதால் அங்கிருப்பவர்கள் யாரென்பதைப் பற்றித் திட்டமாக அறியலாகும் என்பது அவன் கருத்து.

வீட்டுக்காரி அவ்வளவு காலையிலேயே சமையலறைக்குச் சென்று என்னவோ வேலை செய்துகொண்டிருந்தாள். ஜெயசிங் அங்குச் சென்று தந்திரமாக அவளை யொரு தனியிடத்தி லழைத்துச்சென்று மேல் மாடியிலிருப்பவர்களைப் பற்றி விசாரிக்கத் தொடங்கினான். சாதாரணமாகவே துப்பறிவோர் யாரார் மூலமாகத் தங்களுக்கு உளவு கிடைக்கக் கூடுமோ அவர்களையெல்லாம் மிக்க தந்திரமாக அன்பார்ந்த வார்த்தைகளால் வசியம் செய்து கொள்வார்கள். அந்தச் சாமார்த்தியம் இல்லாதவன் துப்பறிவதில் ஜெயமடைவது கஷ்டம். ஜெயசிங் இதுகாறும் நடந்து கொண்ட மாதிரியாலேயே அந்த வீட்டுக்காரி ஜெயசிங் விஷயத்தில் அன்புடையவளாய் விட்டாள். ஆகையால் அவன் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் தாராளமாய்ப் பதில் கூறத்தொடங்கினாள். அது மட்டுமல்ல தன் துயரத்தையும் அவனிடம் கூறத் தொடங்கினாள்.

ஜெயசிங் "ஏனம்மா? மேல் மாடியில் இருக்கிறார்களே—இரண்டு ஆடவரும் ஒரு மாதும் என்று கூறினையே—அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்?" என்றான்.

அம்மாது "அந்தோ! அவர்களால் எனக்குப் பெருந்தொல்லை. அவர்கள் ஏதோ அதிகப்பணம் கொடுக்கிறார்களென்று நான் பொறுத்துக்கொண் டிருக்கிறேன். அவர்கள் ஒருவனில்லாவிட்டால் ஒருவன் எந்நேரமும் வீட்டிலேயே யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சதா சுருட்டுப் பிடிப்பதால் அறை முழுதும் கறுத்து விடுகிறது. இது மட்டுமல்ல. அவர்கள் எப்போதும் அப்பெண்ணை வீட்டிலேயே அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இருவரும் மிக்க அசிங்கமாக உடை யணிந்துகொண் டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வெளியில் சென்றால் இரவில் அகாலத்தில் வந்து கதவைத் தட்டுகிறார்கள். இதுவே எனக்குப் பித்தம் பிடித்தது போலாய் விடுகிறது. ஆயினும் அவர்கள் கொடுக்கும் பணம்—அதுதான்........" என்றாள்.

ஜெயசிங் "ஆம். ஆம். அது கவனிக்கத் தக்கதே எப்போது சரியாகப் பணம் கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுடைய சொல்ப குற்றங்களை மன்னிக்க வேண்டியதே. எப்போதும் உன்போன்ற வீட்டுக்காரிக்குப் பொறுமை யிருக்கவேண்டியதே. ஆகையால் நீ யவர்களைத் துரத்தி விட வேண்டாம்" என்றான்,

வீட்டுக்காரி:—"ஆனல் அப்பெண் இருக்கிறாளே. மிக்க நாணயமானவள், அடக்கமானவள், அவளைப் பார்த்தால் வியாதியுற்றவள் போலிருக்கிறாள். அப்பெண்ணை யங்கு அடைத்து வைத்து அவர்களில் ஒருவரில்லாவிட்டால் ஒருவர் காவலிருப்பது எனக்குச் சற்றும் பிடிக்கவில்லை. அத்தடியன்ர்ளில் ஒருவராவது இருவருமாவது எந்நேரமும் அப்பெண்ணுக்குக் காவல்

இருக்கிறார்கள். கிழவன் அவள் தன் புத்திரி என்கிறான். அவள் அதை மறுக்கவில்லை அந்தோ! அந்த அழகிய முகவிலாசமுடைய அப்பெண் இத்தகைய முரடர்களிடம் இருப்பதைவிட வீதியில் பிச்சையெடுப்பவனுடைய பெண்ணாயிருந்தால் நான் சந்தோஷமடைவேன். அவள் நல்ல நாணயமான உயர் குலக்கன்னிகைபோல் காணப்படுகிறாள். அப்படிப்பட்டவள் இத்தகைய அநாகரிக முரடர்களின் சுற்றத்தாளாயிருப்பது எனக்கு மிக்க மனவருத்தமாகவிருக்கிறது. நீ மட்டும் அவளைப் பார்த்தால்——" என்றதே,

ஜெயசிங்:—"அதே என் விருப்பமும். நீ அவளுடைய வனப்பு முதலியவைகளைப்பற்றிப் புகழ்ந்து கூறியதாலல்ல நான் அவளைக் காண விரும்புவது. இப்போது ஒருபெண் காணாமற் போயிருக்கிறாள். அவளைக் கண்டு பிடிப்போர்க்கு பெருந்தொகை பரிசளிப்பதாக விளம்பரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்பெண் இவளாகவே யிருக்கவேண்டுமென்று எனக்குப் புலப்படுகிறது" என்றான்.

அம்மொழிகளைக் கேட்டதே யம்மாது வியப்படைந்து ஜெயசிங்கை யுற்றுநோக்கினாள் அவன் தொடர்ச்சியாகக் கூறத்தொடங்கித் தன் மர்மமனைத்தும் விட்டுவிடத் துணிந்து, முன்னமே திடுக்கிட்டிருக்கும் அம்மாதை நோக்கி "நீ இதுகாறும் நம்பியிருக்கிறபடி நான் வேலையில்லாமல் தினம் வெளியில் சென்று வேலைக்காக அலைந்து கொண்டிருக்கிறவனல்ல. நான் உண்மையில் ஒரு துப்பறிபவன். காணாமற்போன ஒரு கன்னிகையைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்றான்.

ஆவணக் காப்பக
186525
சென்னை-600 008